

SARASWAT

GIRIJANANDA
CHOWDHURY
UNIVERSITY

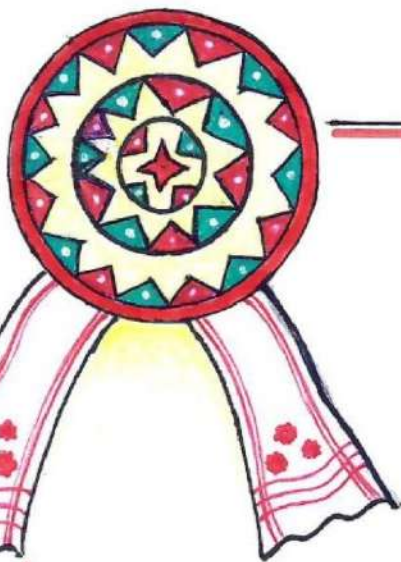
গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয় সূচী

- কথা/সূৰ : অজ্ঞানত সুখৰ চৌধুৰী
- প্ৰাক্তন প্ৰবক্তা, যান্ত্ৰিক নেতিমাত্ৰিক বিজ্ঞান, বি.টি.ইউ

জোজি গিৰিজানন্দৰ জ্ঞানৰ জ্যোতিষ
জীৱন ধন্য কৰোঁ মোহা
অহান জীৱনৰ অহান বানীৰে
জোজাৰ জীৱন (গণে মোহা) ২

এই জোজাৰ যুগত জোহে
কৰ্ম সুখৰ প্ৰেৰণা
জ্ঞান সাগৰৰ যুগত বিচাৰি-
ইয়াতে কৰোঁ (সাধনা) ২

জোহা জিনি সৰে অজাতি জোজাৰ
জ্ঞান সাধনাৰ এই জলী
বিলাই জোহা ইয়াৰ প্ৰোৰণ
দিহা জোহা জোহা (নৱগতি) ২

SARASWAT

The first edition of Handwritten magazine published
by Literature Club of Girijananda Chowdhury University,
GHY-17, Year 2025.

Ms. Monirupa Meora
CO-ORDINATOR,
LITERATURE CLUB (FACULTY)

Nazath Abbas Barbhuiya
EDITOR

Editorial Board

FACULTY INCHARGE : Ms. Monirupa Misra

FACULTY MEMBERS : Zartaj Ushima Banu

Ummy Bhumana Barlasakar

Ruki Kalita

Dr. Dhiman Bhuyan

Dharitry Sarkar

Ajan Anubhab Bora

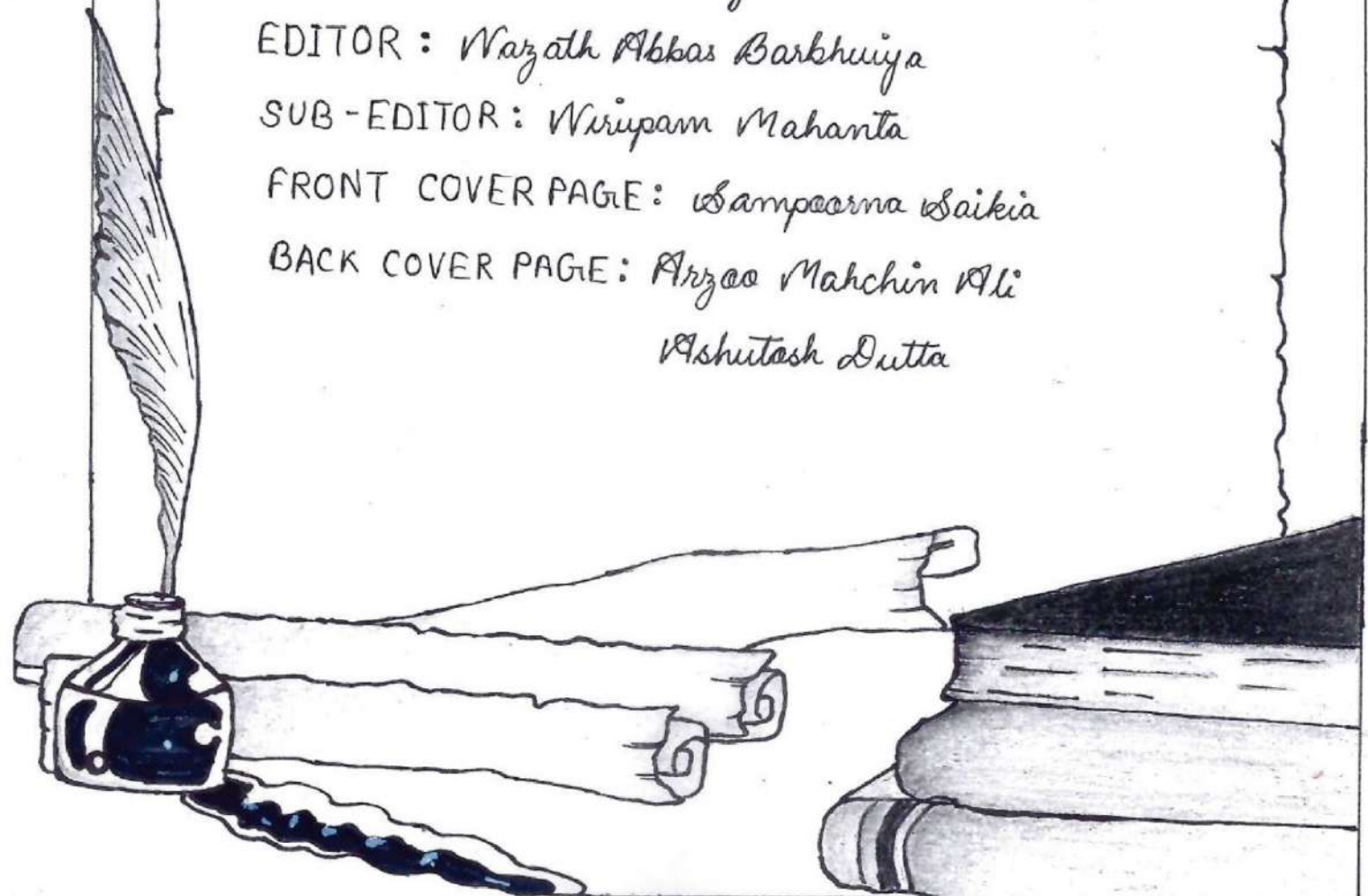
EDITOR : Nazath Abbas Barbhuiya

SUB-EDITOR : Nirupam Mahanta

FRONT COVER PAGE : Sampurna Saikia

BACK COVER PAGE : Arzoo Mahchin Ali

Ashutosh Dutta

SKETCH : Surabhi Ray

Meghali Sarania

Bijita Kalita

Ashutosh Dutta

Dipmalisha Borah , Lily Gupta

BORDER ART: Nasiba Tahsin

Samparna Saikia

Pritisha Sinha

Palak Jain

Rajasree Sarma

Lily Gupta , Suryanshu Mishra

SCRIPTED BY: Iprana Baruah (English script)

Himakshi Sarania (Assamese script)

Subrata Goswami (Eng. and Ass.)

Wazath Abbas Barbhuiya (English script)

Lily Gupta (English CALLIGRAPHY)

Rajasree Sarma (Assamese script, Eng.)

Rajashree Das (Assamese script)

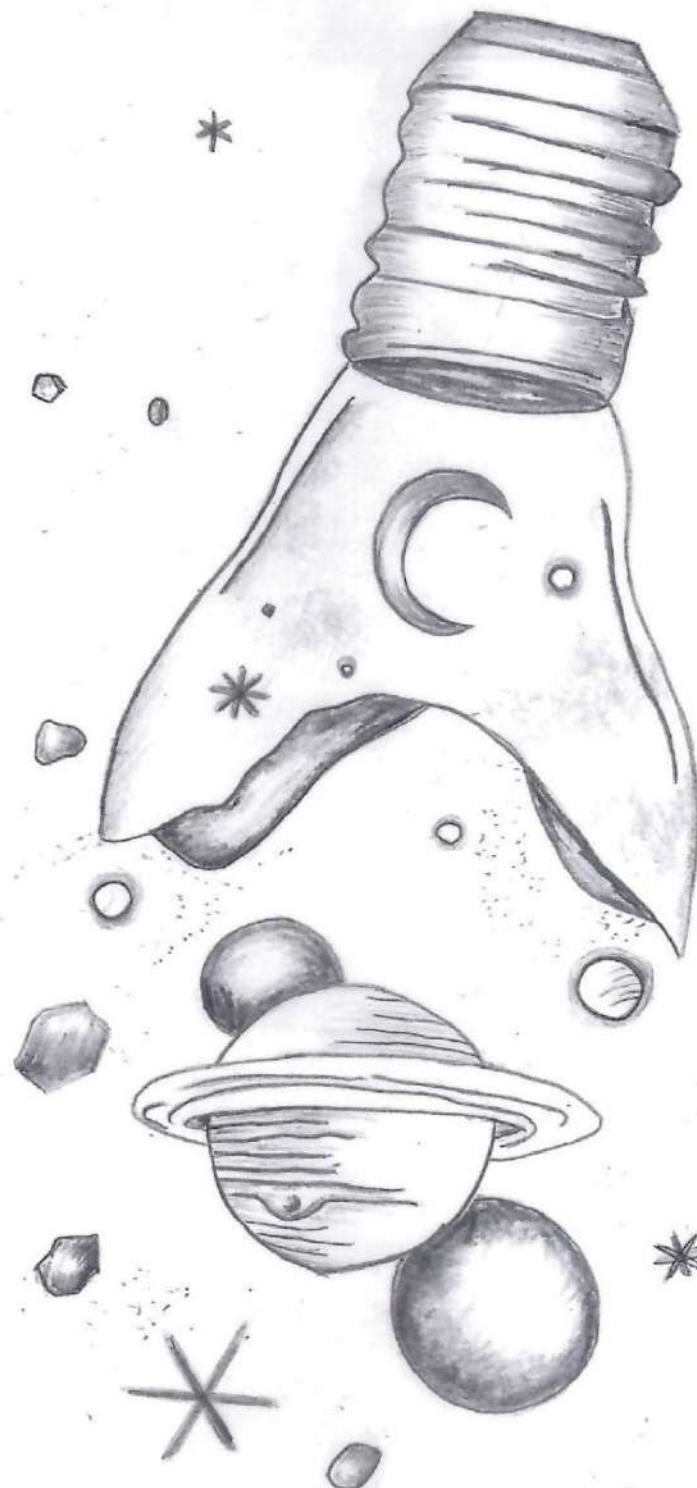
Prity Mani Kalita (English script)

OVERALL MANAGEMENT : Wazath Abbas Barbhuiya

Himakshi Sarania

Iprana Baruah

"A single idea can illuminate the universe."

MESSAGE FROM PRESIDENT SHRIMANTA SHANKAR ACADEMY SOCIETY

It gives me immense pleasure to witness the launch of the first edition of the hand-written magazine "SARASWAT", by the literature club of Girijananda Chowdhury University. A university magazine serves as a mirror of its academic excellence, achievements, and vibrant student community.

Committed to its mission of academic excellence and holistic development, the university continues to nurture future leaders by fostering innovation, critical thinking, and ethical values.

I commend the GCU fraternity for their dedication and the editorial team for showcasing its talents.

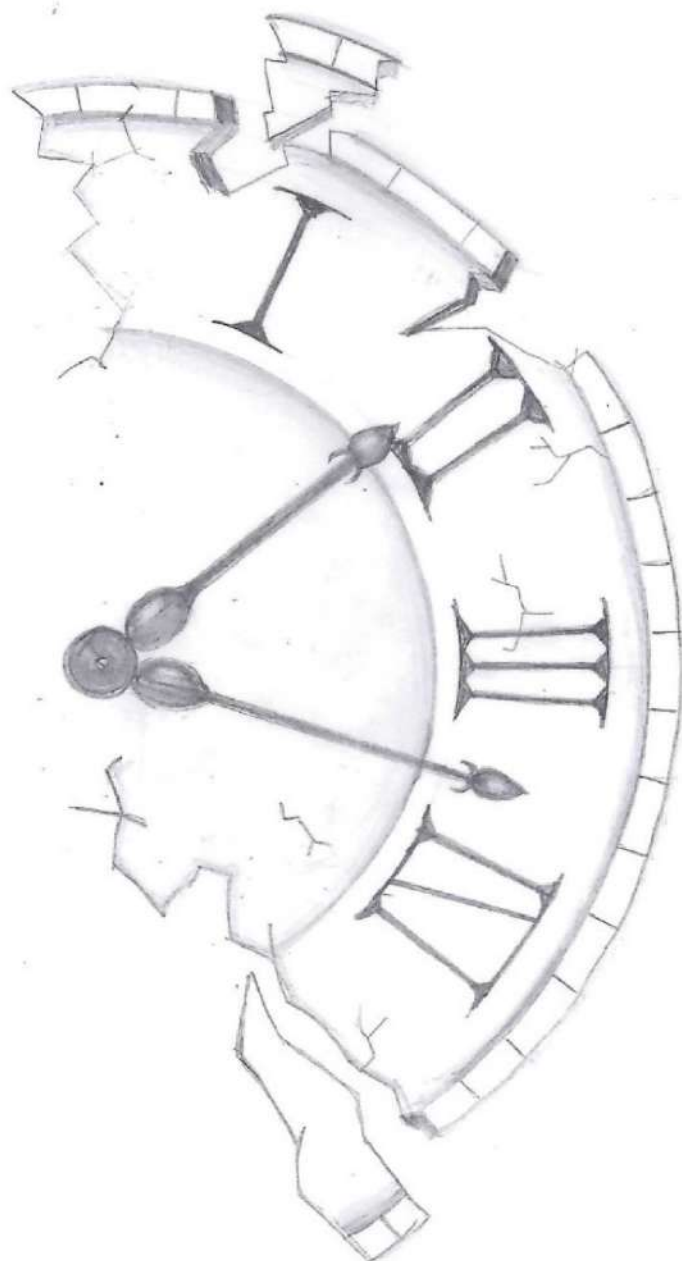
May this magazine inspire creativity, knowledge-sharing, and growth. Best wishes for a successful publication!

Jasodanjan Das

Shri J. R. Das

President

Shrimanta Shankar Academy Society

শুভেচ্ছা বানী

‘সামৰস্বত’ নামাকৰণেৰে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে প্ৰভুত কৰি পঢ়ুৱৈ সকলক উৎসাহ দিয়াৰ বাবে এই অতিকৈ সুখী। ইউফিজিমা - ২০২৬ৰ লগত সৃষ্টি ৰাখি এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন বুনীয়াকৈ গজাই গৰাই ওলোৱা হৈছে অসমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এক সৃষ্টিশীল যন্তোজাৰৰ পৰিচয় দিছে। ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি-২০২০ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সৃষ্টিশীল প্ৰতিভা অসমৰ ছোঁৱাশক্তি বিকাশৰ ওপৰত গুৰুত্ব আৰোপ কৰা হৈছে অসমৰ নিজৰ হুণ্ডিত শিক্ষাৰ লগতে নিজৰ কৃতি অসম প্ৰতিভাৰে অসম শিক্ষাসমূহে গ্ৰহণ কৰাৰ সুবিধা দিয়া হৈছে। এই লক্ষ্য অগত ৰাখি আমি দুৰ্ভাগ্যে কৰ পাৰো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে দেশৰ সুনামৰিক হোৱাৰ লগতে আত্মপ্ৰতিষ্ঠাৰ দিশত এনেৰে সৃষ্টিশীল ৰাখে সহায় কৰিব।

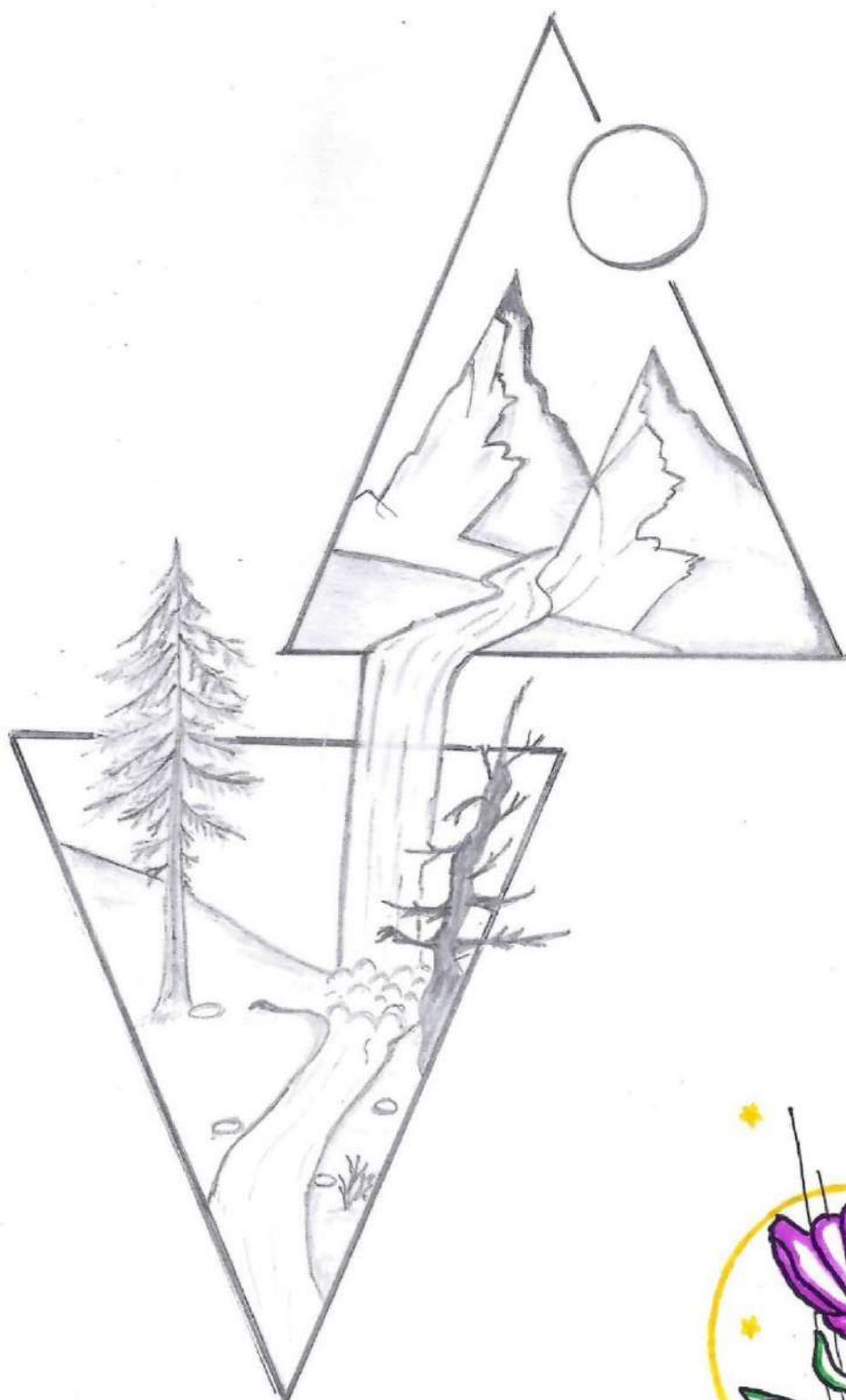
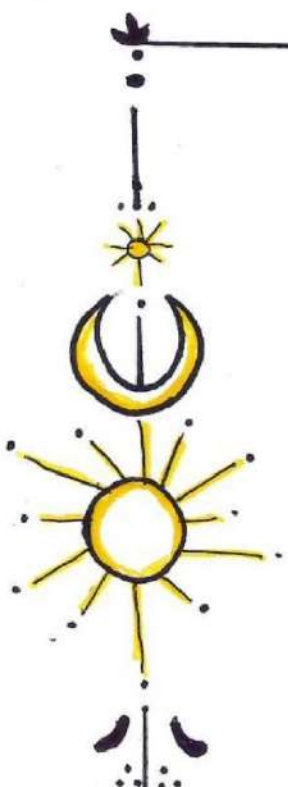
প্ৰতিভা হোৱাৰ দিনৰ গৰাই গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সৰ্বাংগীন বিকাশৰ চেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছে। উল্লেখনীয়ভাৱে বিশ্ববিদ্যালয়ত ১৭টা বিশেষ ‘ক্লাব’ সৃষ্টি কৰা হৈছে অসম ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ গচন্দ অনুযায়ী যিকোনো ক্লাবৰ কাৰ্য্যক্ৰম হোৱাৰে কাৰ্য্যক্ৰমলৈ অসমৰ নিজৰ প্ৰতিভা অসমৰ দক্ষতা বিকাশৰ সুযোগ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। বিশ্ববিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিভাৰ গচত প্ৰথমটো শিক্ষাবৰ্ষতে এই প্ৰচেষ্টাই ফল ৰখা যেন অনুমান কৰিব গৰা হৈছে।

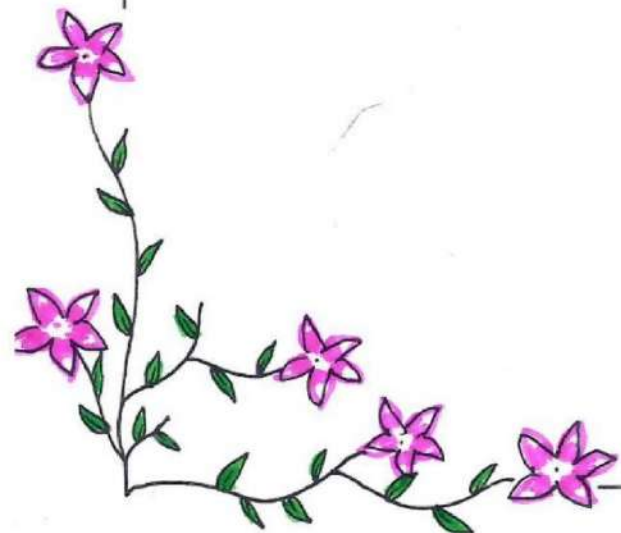
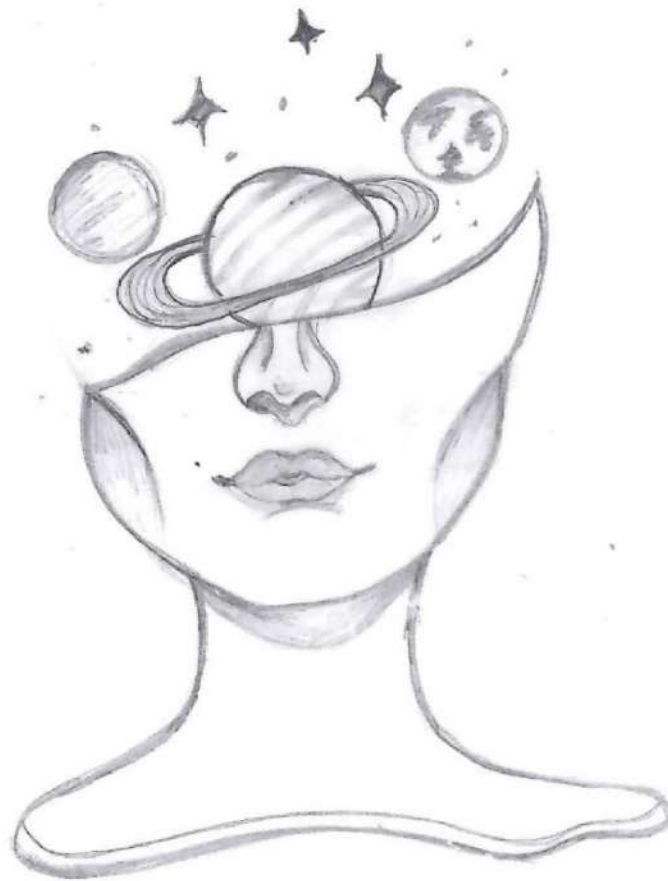
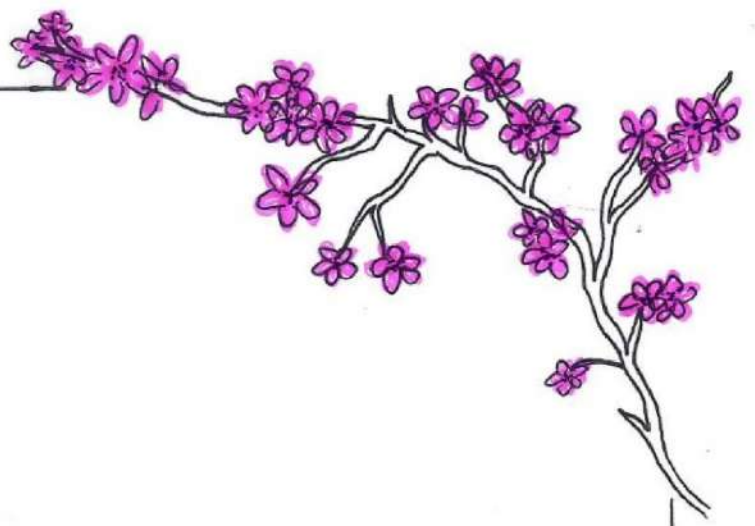
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ যোগেদি কৰা প্ৰয়াসৰ এই জালগ লৈছো অসমৰ লগত জড়িত সকলো শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অসমৰ সকলোকে অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছো।

ডেৱেন্দ্ৰ ডেকা

ড° জয়ন্ত ডেকা

আচাৰ্য, গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়, অসম

From the Editor's Desk

It is with immense joy that we present **सारास्वती** (Saraswati), a magazine that embodies the spirit of creativity, intellect, and expression. The name Saraswati is deeply rooted in knowledge and wisdom, derived from the Sanskrit word associated with learning and the blessings of Goddess Saraswati. It reflects our pursuit of literature, science, technology, business and academic excellence, serving as a platform for voices that inspire and ideas that enlighten.

This edition is a testament to the vibrant minds of our contributors, who have poured their thoughts into words and transformed imagination into reality. As you turn these pages, we hope you find inspiration, joy, and a renewed appreciation for the art of storytelling and expression. It's a celebration of knowledge, creativity, and the endless possibilities they bring!

Nazath Abbas Parbhuiya

6th semester, Computer Science Engineering.

তত্ত্বাবধায়কৰ একায়াৰ

গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সাহিত্য ক্লাবৰ দ্বাৰা
পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰণীত "সাৰস্বত" হিচ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে
বিশ্ববিদ্যালয়লৈ আগবঢ়োৱা এক অতিষ্ঠান সমৃদ্ধ উপহাৰ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ
খৌদ্ৰিক চিন্তা-চৰ্চাৰ কৰ্মৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত আনুষ্ঠানিক চেতনাৰ স্বজনীকীৰ্ত্তি
প্ৰতিভাৰ দ্বাৰা সূৰ্ত প্ৰকাশ ঘটিছে হাত লিখা 'আলোচনী' 'সাৰস্বত'ত।
জ্ঞান সাৰ্বনাৰ পীঠস্থান গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়লৈ অতি বজৰে আগন্তুক
ঘাটে প্ৰজ্ঞা-সম্মানী প্ৰদৰ্শন। দেশ, সমাজ আৰু জাতিৰ উন্নতিৰ হকে
মিজক সূনাগৰিক হিচাপে এটি তোলাৰ অদম্য ইঁপাহ বুকুত বান্ধি
চপালিয়াই অহা প্ৰতিজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক 'সাৰস্বত' যৎকিঞ্চিৎ হ'লেও
প্ৰজ্ঞাৰ সুসমৃদ্ধ পথ এটাৰ দ্বাৰা পোহন দেখুৱাব পাৰে।

আনুষ্ঠানিক বিন্যাসত জ্ঞাপন কৰিছোঁ 'সাৰস্বত'ত গুণোচ্চাৰণী
লিখি সমৃদ্ধ কৰা শ্ৰীমন্ত নাংকৰ একাডেমী চৰ্চাইটিৰ সন্মানীয় সভাপতি,
বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ক।

মজাগ লৈছোঁ প্ৰতিজন ছাত্ৰৰ কৰ্মক্ষমক।

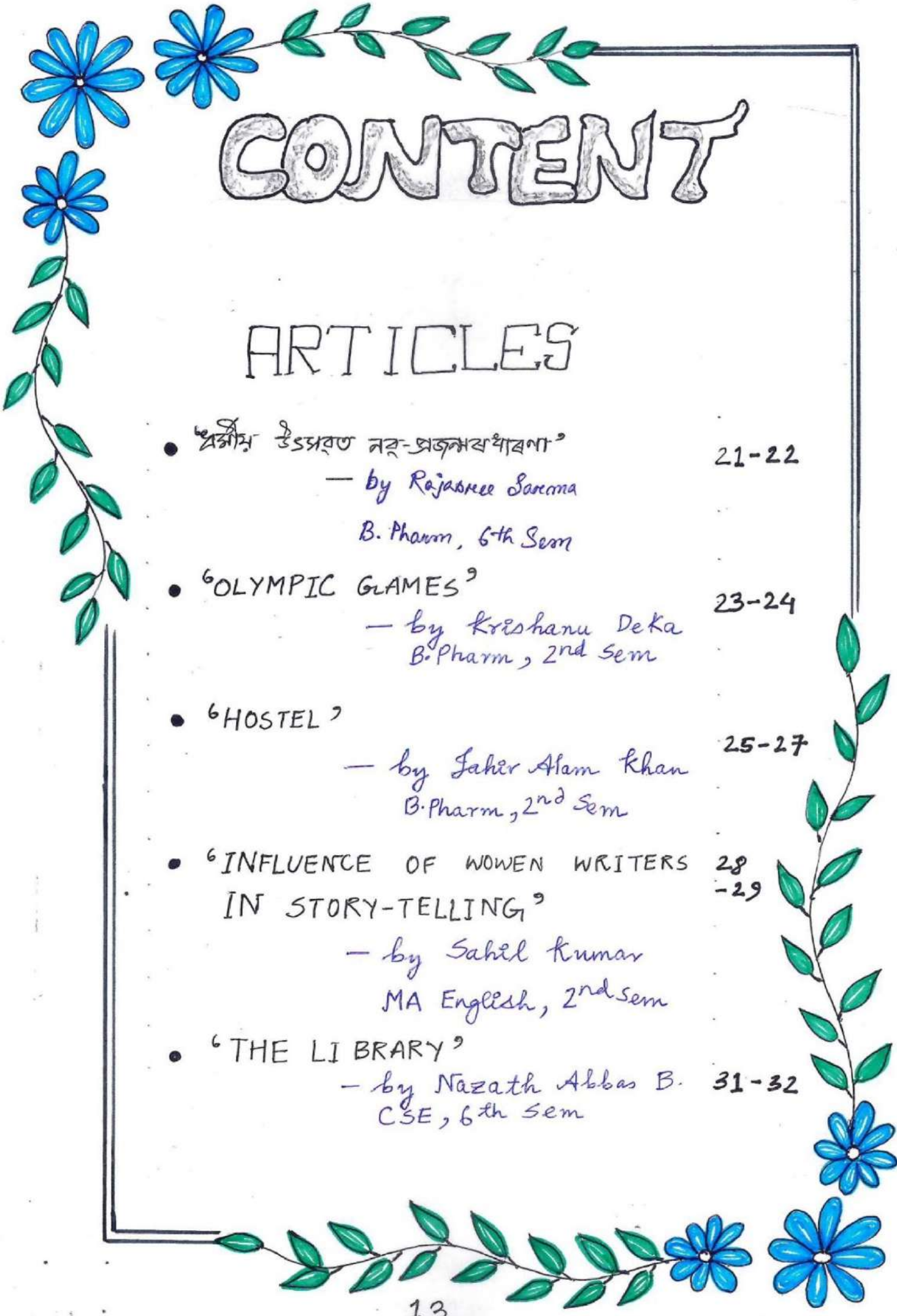
'সাৰস্বত' হৈ উঠক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জ্ঞান অতিষ্ঠান,
অস্থিৰীক প্ৰতিভাৰ পৰিপূৰ্ণ এখন সমতল ক্ষেত্ৰ, য'ত
প্ৰতিষ্ঠানিত হওক গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰচুৰ
প্ৰতিচ্ছবি।

অনিৰুদ্ধা মিত্ৰ

তত্ত্বাবধায়ক

সাহিত্য ক্লাব

গিৰিজানন্দ চৌধুৰী বিশ্ববিদ্যালয়,

CONTENT

ARTICLES

- "ସମ୍ମାନ ଓ ସମ୍ମାନ ନୂ-ପ୍ରଜ୍ଞାପାଠ୍ୟ" 21-22
— by Rajasree Sarma
B. Pharm, 6th Sem
- "OLYMPIC GAMES" 23-24
— by Krishanu Deka
B. Pharm, 2nd Sem
- "HOSTEL" 25-27
— by Jahir Alam Khan
B. Pharm, 2nd Sem
- "INFLUENCE OF WOMEN WRITERS
IN STORY-TELLING" 28-29
— by Sahil Kumar
MA English, 2nd Sem
- "THE LIBRARY" 31-32
— by Nazath Abbas B.
CSE, 6th Sem

- 'IS THE UNIVERSE HIDING A MASSIVE SECRET'

33
-35

- by Upasana Baruah
B.Pharm, 4th Sem

SHORT STORY

- 'A SEAT FOR THE SOUL'

39-47

- by Subrata Goswami
CSE, 6th Sem

- 'প্রজ্ঞাধার'

- by Himakshi Sarania
CSE, 6th Sem

49-51

- 'UNSPOKEN'

53-58

- by Preity Moni K.
Psychology, 4th Sem

- 'ভাস্করী - প্রকৃত জীবন'

- by Dimpz Deka
B.Pharm, 8th Sem

59
-63

- 'ইচ্ছা কেইদিনা অস্বাভাৱ'

- by Daisy Kalita
B.Pharm, 8th Sem

65-67

- 'A GLASS OF CHAI ON THE HIGHWAY'

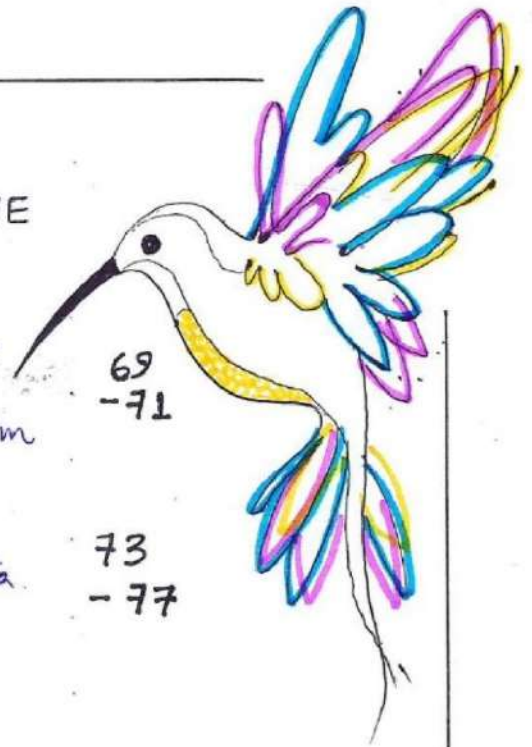
- by Asif I
Civil, 8th Sem

69
-71

- 'সুখিষ্টিৰ আমাৰ টোলাখান'

- by Nupur Kalita
CSE, 6th Sem

73
-77

POETRY

- 'WILL YOU BE?'

81

- by Dimple Deka
B.Pharm, 8th Sem

- 'HEY MY INNER CHILD'

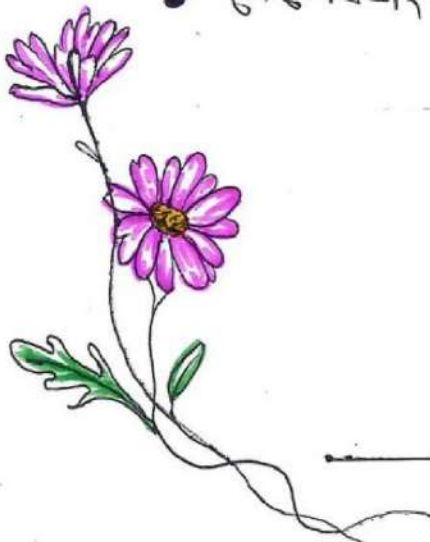
82

- by Sangeeta Saud
MA. English

- 'বৈবেচিকা'

83-84

- by Himakshi Sarania
CSE, 6th Sem

- 'TAKE ME THERE' 85
 - by Riya S. Kashyap
 BBA, 2nd Sem
- 'THE VOICES IN MY HEAD' 86
 - by Vidarshan Kashyap
 B.Pharm, 2nd Sem
- 'LIFE AND THE ROAD' 87
 - by Dritek Saikia
 BCA, 6th Sem
- 'A LOVE UNSEEN' 88
 - by Afred Mobin
 BCA, 6th Sem
- 'ভেগত মোজিৰ' 89-90
 - by Karika Choudhury
 Civil, 2nd Sem
- 'BURNING HOPE' 91-92
 - by Juvraj Ray
 B.Pharm, 6th Sem *
- 'সেইখানত' 93-94
 - by Madhurejya Pawan
 Deka
 B.Pharm, 4th Sem
- 'THE REMORSE OF THE SETTING
 SUN' 95-96
 - by Nasim Akter
 B.Pharm, 6th Sem

• 'স্বপ্নক কল্লভূতি'

— by Kangkana Dey
B. Pharm, 4th Sem

97-98

• 'স্বপ্নক যাত্রা'

— by Ritiraj Bhattacharya
B. Pharm, 6th Sem

99

• 'স্বপ্নক'

— by Subrata Goswami
CSE, 6th Sem

100

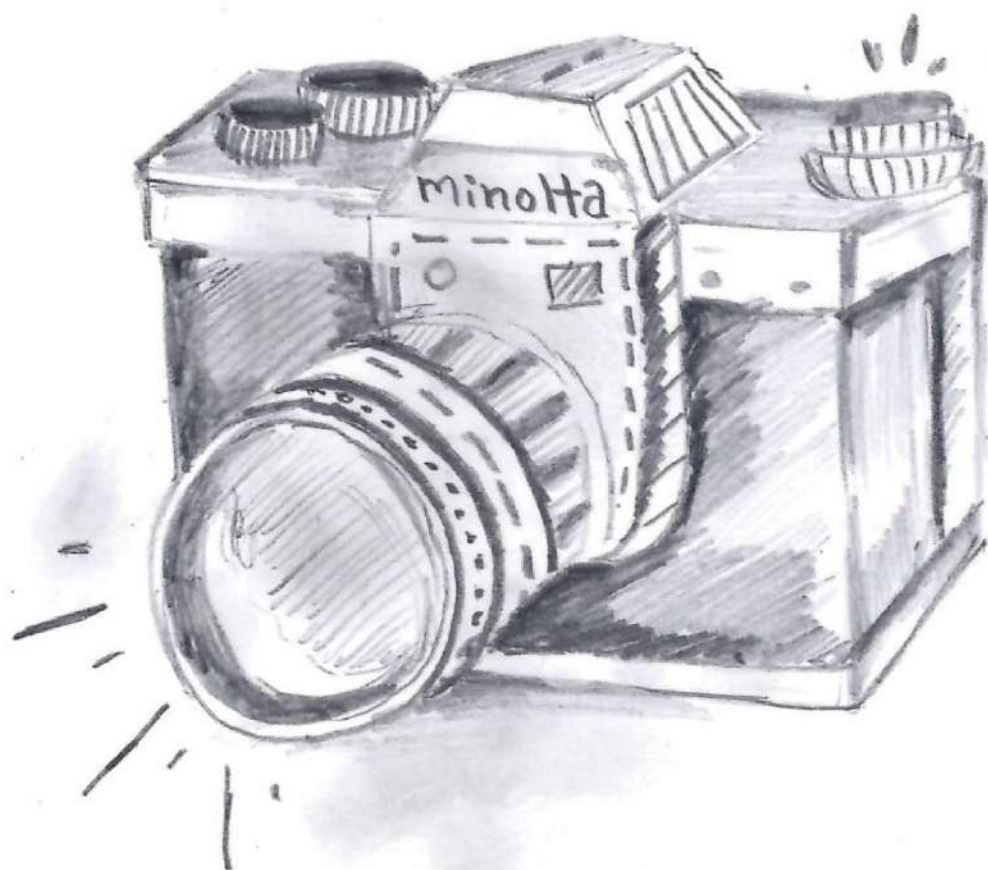
• 'স্বপ্নক যাত্রা - চিঠি'

— by Bhawati Das
D. Pharm, 2nd Sem

101

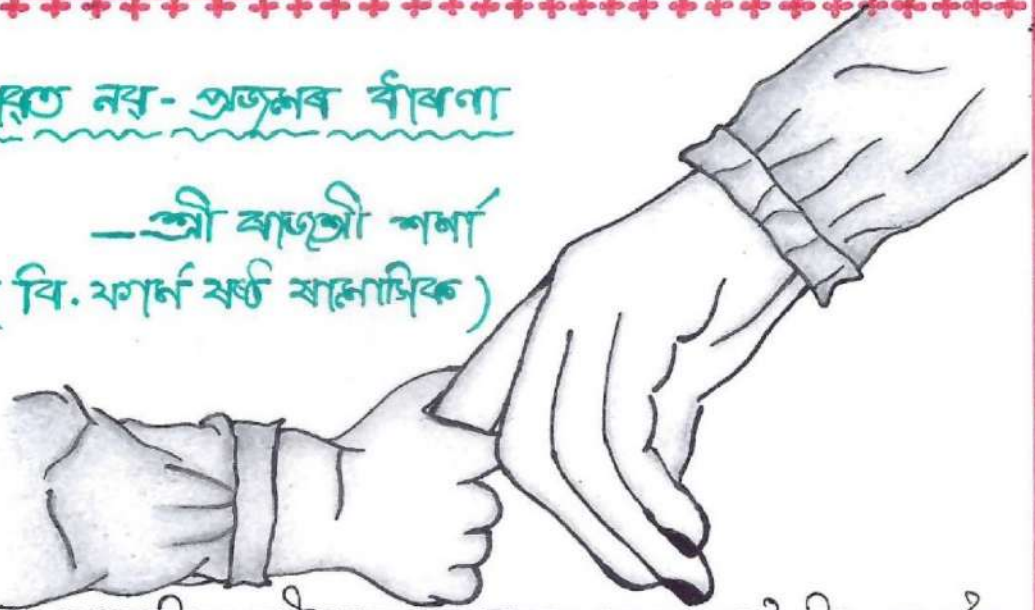

ARTICLE SECTION

বর্নীয় উৎসৱত নৱ-প্ৰজন্মৰ বাৰণা

—শ্ৰী বাৰ্হতী শৰ্মা
(বি. ফাৰ্ম স্বৰ্চ যোগাধিক)

ব্যক্তিগত আৰু জাতিগত জীৱনৰ সৃষ্টিৰ বাবে চলাই নিব পৰা জৈৱ দানৰেই হৈছে “বৰ্ণ” শ্ৰেণীৰ জৰিয়তে মানুহে জ্ঞান-বোধ্য গুণাগুণ বৰ্ণিব পৰা পাৰিছে। বৰ্ণ শব্দটোৰ অৰ্থটো চাব গ'লে দেখা পোৱা যায় যে “বৰ্ণই মানুহৰ বাৰণ বৰি থাকে, এই কাৰণে তাকে বান বৰ্ণ।”

লোকজীৱনৰ আৰম্ভণি হৈছে “লোক-সংস্কৃতি”। এই লোক-সংস্কৃতি নানা বৰ্ণৰ দ্বাৰা-দেৱীৰ পুজা-অৰ্চনা চলা অহা দেখা গৈছে। দূৰ্গাপুজা, লক্ষ্মীপুজা, অৰ্ধৰত্নী পুজা আদিকে বৰি নানা দেৱীৰ পুজা চলা আহিছে। হিন্দু বৰ্ণমতে অৰ্ধৰত্নী দেৱী হ'ল - ‘বিদ্যাৰ অৰিষ্ঠিতা দেৱী।’ অৰ্ধৰত্নী পুজা বুলি কোৱাৰ লগে লগে জনগোষ্ঠীৰ নাটকীও চলে। মানুহ হ'লে বৰি মোহৰ অন্ধতাৰ পৰা আঁতৰি অৰ্ধৰত্নী পুজা কৰাৰ ফলত অন্ধতাৰ পৰা জাগৰি হৈছে। বৰ্তমান অন্ধত পুজাৰে সাজ-অৰ্হাৰ ওপৰতহে বোদ্ধি ওৰুৱা প্ৰদান কৰা হয়। এই পুজাত নানা বৰ্ণৰ নিজে চেনেগোৱাৰে সৌন্দৰ্য্য প্ৰতিভাগিণী পতন্ত্ৰ দেখা পোৱা যায়।

বৰ্তমানৰ যুগ বিজ্ঞান প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ যুগ। বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ সন্ধানত উপলব্ধিৰে আনৰ জাতিগত জীৱন বৰ্ণন কৰা অসম্ভৱ হৈছে। বৰ্তমান অন্ধত বৰ্ণন প্ৰকৃত জৰ্ণ অসম্ভৱ আৰ্হাৰিণী মানুহৰ পৰা হৈছে। মানুহে নিজে জ্ঞান-বিলাসিতাৰ

বাৰ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক অলম্বি লোলাইছে।

বৰ্ষৰ মূল হ'ল 'নৈতিকতা'। নৈতিকতা বিহীন সমাজত নৱ-
প্ৰজন্মই বৰ্ষতকৈ অৰ্থৰ্ষি ওপৰতহে গুৰুত্ব দিয়া দেখা যায়,
(মুক্তিৰ্থে কেন্দ্ৰজ্ঞানৰ বাহিৰে)। দেখাত বৰ্ষ পালন কৰি তেওঁ
বিলাসিতা লভ্ত হোৱা দেখা যায়। নৱ-প্ৰজন্মৰ মানত
অৰ্থৰ্ষি পূজা জানেই যেন সৌন্দৰ্য প্ৰতিযোগিতা, দূৰ্গাপূজা জানেই
যেন বিলাসিতা আৰু সামগ্ৰিক আনন্দ উত্তৰণৰ মাজত নিজকে
পৰি দিয়া। নৱ-প্ৰজন্মই অৰ্থৰ্ষিৰ পূজা কৰে, কিন্তু অৰ্থৰ্ষিৰ
পৰা আঁতৰি আহি জ্ঞান,পেচা আদিত মন লগাই আনি
নকল কৰে। ফলত বৰ্ষই অৰ্থৰ্ষিৰে গতি কৰে। দূৰ্গা দেৱীক
পূজা কৰে, কিন্তু সেই জাতিৰ জীৱন্ত প্ৰতিদ্বন্দ্বি নথকা ওপৰত
অধ্যায় চলায়, শোষণ চলায়।

বৰ্ষই যদি আমাৰ নৱ-প্ৰজন্মৰ মনোৰম হ'ল- অৰ্থৰ্ষি কৰি
তুলি নোৱাৰে, তেন্তে বৰ্ত্তমান সমাজত বৰ্ষ অৰ্থহীন। মানৱ
বৰ্ষই নিজেই প্ৰকৃত বৰ্ষ সেৱাতে আমি ইজনে আনজনক সহায়
কৰি অৰ্থাৎ মানৱ বৰ্ষ পালন কৰি সমাজখন আগুৱাই
নিবলি যোৱা কৰা উচিত।

আনক সমালোচনা কৰিবলৈ মোৰাৰ আগতে নিজ
সমালোচনা কৰা। নিজ গুৰু আৰু পৰিত হ'ব
পাৰিলেহে আনৰ বিষয়ে মতামত দিয়াৰ
যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব পাৰিব।

- চন্দ্ৰদেৱী।

জীৱন জাৰিলে এই মনৰে পৰিচালনা হয়,
তেনেকৈ নিজৰ মূল প্ৰীতি কৰিলে জন গুৰু
হয়।

- হেম বৰুৱা।

OLYMPIC GAMES

By Krishanu Deka
B. Pharm (2nd sem)

Comparing the Ancient and Modern Olympic Games

The Olympic Games, originating in ancient Greece have evolved remarkably over time, reflecting shifts in culture, values and global engagement.

Ancient Olympic

The ancient olympic games began in 776 BC in Olympia, Greece. These games were deeply intertwined with religious practices honoring Zeus the chief deity of Greek mythology. Held every four years, the events were primarily athletic including running, wrestling, boxing and chariot racing. Participation was limited to free Greek men; women were excluded from competing and even spectating. Victors received olive wreaths and gained significant prestige within their city-states.

Modern Olympic

The modern olympic games were revived in 1896 by Pierre de Coubertin, inspired by the ancient tradition but with a contemporary twist. Today, traditions have become a global spectacle, featuring athletes from over 200 countries competing in a diverse array of sports, including both team and individual events. The

inclusion of female athletes and the expansion to include Paralympic events reflects a commitment to inclusivity and equality. Winners are awarded gold, silver and bronze medals symbols of their achievement.

Differences & Similarities

The transformation from ancient to modern Olympics shows a shift from religious and local to global and inclusive. The ancient games were regional and focused on individual honor, while the modern games emphasize international unity and cultural exchange. Political and social contexts have also changed with modern Olympics navigating global politics and promoting peace through sports.

Overall, while the essence of celebrating athletic excellence endures. The Olympic games have evolved from a localized religious festival to a global celebration of human potential and unity.

"A game is the complete exploration of freedom within a restrictive environment"

-Vincent Raj Kapoor

HOSTEL

By Jahir Alam Khan
B. Pharm (2nd sem)

What is hostel... what we think... an ancient type of building with some of the most dangerous seniors with big moustache and weird looking faces. Yes, right I also felt the same before coming to the hostel. Dangerous seniors waiting at the corridor in groups and asking the juniors "Ai ki nam tur? Ket ghor?", sounds cringe right? Maybe at that situation you will call your parents and tell them. It is natural. Anyone coming in the hostel would do the same. But... these all negative rumours are only good to hear when you are not staying in the hostel. Hostel... what we call our second home is true because those fierce looking seniors in your mind are actually the purest heart after your parents. You had never met them before or neither you have seen them but the bonding that is made in the hostel will surely give you the taste of why students cry at the last day in their hostel life. Here the seniors will teach you how to handle stress, depression in a way which I think a doctor or a psychiatrist can't... atleast in your manner. Maybe first few days you will not like their

behaviour but after passing of time in a crowd of thousands of people your ears will still search for the sounds of those seniors. You will understand why they asked you in their tone as a father does with his child. Maybe in your home when you accidentally get hurt the first sound you do is "O maa" but here in the hostel the first reflex will be your seniors because here you stay as a family and "Family kisika kisi bhi haal mein akela nahi charta". Maybe you are not brothers or sisters by blood but as soon as you need them they will be your 'paracetamol' or 'painkiller' for instant relief. From collecting notes to cracking jokes, from asking pen to a note of ten, from knocking doors to burying together each other's sorrow. These all happen inside the small rooms of a huge building which we call as hostel, where people learn... they stay... they grow... they get mature. It will be also notable to say that not only seniors but those 'bhaiyyas' with a 'red t-shirt', gloves in hand waiting to serve us meal happily and those 'baidies' cleaning our rooms by getting themselves dirty does not give us any chance to miss our parents. This is the uniqueness of human life. The bond we share... the love we find in them is really appreciable.

It may take time to connect but in hostel life your seniors will be the best people you'll ever meet.

They are your 2 a.m friends, they are your gym bros, your carrom partners or your funny crime partners.

Any junior is so lucky that the younger ones of the seniors are not getting that love and care which they are giving you in the hostel. So sweet to imagine and dream about such a hostel life right.

So simple, so memorable. Knock! Knock! we are talking about the seniors of Girijananda Choudhury University. They are really sweet.

"If you want to walk fast, walk alone. But if you want to walk far, walk together"

- Ratan Tata

THE INFLUENCE OF WOMEN WRITERS IN STORYTELLING

By Sahil Kumar

M.A. (English) (2nd sem)

Women writers have revolutionized literature, shaping the art of story telling and leaving impact on the society, from Jane Austen to Toni Morrison and Chimamanda Ngozi Adichie, they have challenged societal norms, explored human experiences, and inspired generation. Early pioneers like Austen (*Pride and Prejudice*, 1813) and the Brontë Sisters (*Jane Eyre*; 1847; *Wuthering Heights*, 1847) probed female experiences and identities. Virginia Woolf's innovative narratives (*Mrs. Dalloway*, 1925; *To the Lighthouse*, 1927) redefined modernist literature.

20th century trailblazers like Morrison (*Beloved*, 1987; *Song of Solomon*, 1977), confronted darker aspects of American history and identity. Margaret Atwood, diverse works (*The Handmaid's Tale*, 1985; *Oryx and Crake*). Contemporary voices like Adichie (*Half of a Yellow Sun*, 2006; *Americanah*, 2013) offer insights into identity, culture and social justice. Zadie Smith's innovative storytelling explores identity, race and class. Women writers have centered female perspective, shedding light on marginalized voices,

challenged societal norms, sparked essential conversations, pioneered, new narrative styles, expanded literary possibilities and inspired future generations. Their influence extends beyond literature, shaping cultural conversations and societal movements. Women writers have explored norms, amplified marginalized voices and redefined genre fiction. In conclusion, women boundaries and exploring human complexities, and their innovative styles, courageous themes and commitment to social justice will continue, to inspire readers and writers.

"If you don't know where you are going,
any road will get you there"

- Lewis Carroll

THE LIBRARY

— Nazath A. Barbhuiya
[B.TECH, CSE, 6TH Sem]

May I remain nestled within this library's embrace for the span of my existence? Enveloped by tomes holding tales more beautiful than anything mere mortals could ever craft. Even delving into my own depths reveals sparks of anger and hatred. There are storms of old wounds and new hurts. With this understanding, how am I to pass judgement or hold expectation for even the faintest glimmer of benevolence or affection from any soul? Some storms surge so fiercely they imprint a person's intrinsic essence onto their surroundings, inflicting pain upon others. Yet, if I know the storm has already affected the person who caused it, how can I hate them? Still, is my inability to harbor anger towards that soul makes me mis-guided? How can I tell if I should feel resentment, and how do I consciously choose one emotional course over another?

Oh, the irony that courses through my existence. It's funny how I talk about showing love while sensing my own reservoirs of affection dwindling. Thus, I seek solace amidst these books.

People often love things without knowing why, just feeling a connection and comfort. Such is the affinity between me and books. I never knew I liked reading, words with symphony on paper that, when read with feelings, create exquisite sensations, but I'm aware of it now.

A passionate yearning awakens in me — A desire to inhabit these narratives, if only once in a while, far removed from these complications of society and existence.

"Nothing is pleasanter than exploring a library"
— Voltaire

IS THE UNIVERSE HIDING A MASSIVE SECRET?

- Unveiling the Mystery of Dark Matter

By Ufasana Baruah
B. Pharm (4th Sem)

Dark Matter is a hypothetical form of matter that is believed to make up most of the matter in the universe. It is called 'dark' because it does not interact with light or other electromagnetic radiations, and therefore cannot be seen directly. This property makes it nearly impossible to detect directly, forcing scientists to rely on indirect methods to study its presence.

So, how do we know dark matter exists if we cannot see it?

The story of dark matter begins with cosmic puzzle. In 1930s, astronomer Fritz Zwicky observed the coma cluster of galaxies. He noticed that those galaxies were moving much faster than expected based on

the visible matter alone. They should have been flying apart, yet the cluster remained gravitationally bound. Zwicky proposed the existence of 'dark matter' — an unseen substance providing the extra gravitational glue.

Decades later, Vera Rubin's groundbreaking work in the 1970s provided further compelling evidence. She studied the rotation of stars at the outer edges were moving just as fast as those closer in. This should not be the case if the visible matter was the only source of gravity. Like a figure skater further from the galactic centre should be moving slower. The fact they weren't suggested the presence of a massive, extended halo of dark matter surrounding each galaxy, influencing their rotation.

What could it be? The composition of dark matter is a subject of intense scientific debate. Some theories propose that it could be made up of exotic particles, such as axions or WIMPs (Weakly Interacting

massive particles), which interact only through gravity and weak nuclear force. Others propose it includes MACHOs (Massive Compact Halo Objects) like black holes or faint stars.

THE SEARCH FOR DARK MATTER

Scientists have explored various methods to detect dark matter:

- Direct Detection - Using highly sensitive detectors to measure particle interactions.
- Indirect Detection - Searching for dark matter decay or annihilation signals like gamma rays or neutrinos.
- Particle Colliders - High-energy collisions in colliders like the LHC may produce dark matter particles.
- Astrophysical Observations - Studying galaxy clusters and large scale structures to infer dark matter's presence.

FUTURE IMPLICATIONS

Unraveling dark matter could unlock fundamental truths about the universe, leading to breakthrough in physics and cosmology.

SHORT STORY SECTION

A seat for the soul

By Subrata Goswami
CSE, 6th Semester

Part 1

"Jee maa... I already told you no? There's no need to worry at all... Yes I'll be fine in the hostel... Ya... All right, I am going to hang up now... Love you too, bye!", said the boy with a made up smile.

Sitting on a lone bench under a tree, the boy lifted his head just to find himself looking at the pink dim sky with the sun already set. A few moments after heartily drinking the sight, he brought his eyes back to the distant building. Not too far away, from the play field, echoes of joy fell into his ears. To hear those sounds and not get pulled towards them would be unusual for him, but this time just out of the

blue he questioned himself, "Why is it happening to me?" he kept on thinking as he let out a deep sigh being aware that no

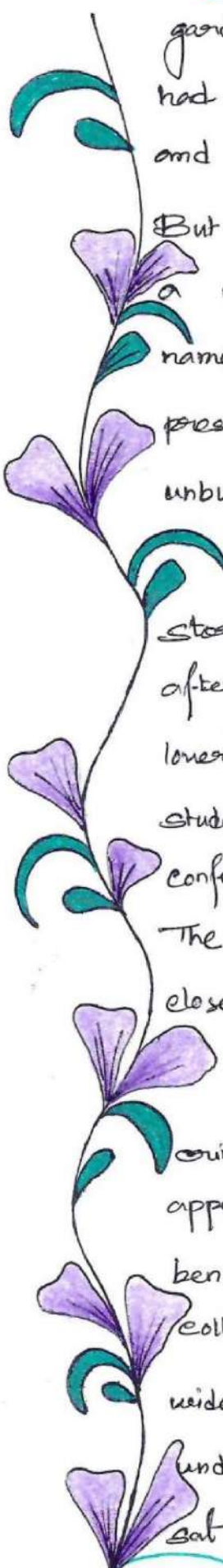
one was around him to see him in that state, or was there someone?

"What a great day to end with a sob story!", somebody spoke in a voice inaudible to the boy, the voice continued, "Boy, trust me and go back to where those sounds come from. You are better off there with someone like you than here with me!"

Suddenly the boy stood up as if he just felt something, took his bag and left, oblivious of the fact that somebody watched him until he disappeared in the distance. Well, who was it?

In the heart of the old college campus, nestled under a shade of a sprawling oak tree, there stood a wooden bench. It looked as unassuming as any other - its wood withered and worn, the varnish faded, from years of exposure to the elements. But this bench was special, for it had a soul and with it came the ability to listen.

The bench had been there for decades, placed on the grassy knoll by the campus

gardeners long ago. Over the years, students had come and gone, professors had retired and buildings had been erected and torn down. But the bench remained, steadfast and silent, a witness to the passage of time. It had no name, but those who sat upon it felt its presence, its quiet companionship as they unburdened themselves of their thoughts and worries.

Everyday the bench listened to countless stories. It heard the laughter of friends reunited after a long summer apart, the whispers of lovers sharing secrets, the nervous murmurs of students preparing for exams and the sorrowful confessions of those who felt lost or alone. The bench absorbed it all, holding each story close, cherishing it like a precious gift.

As the leaves began to turn shades of crimson, one autumn afternoon, that very boy appeared again and sat down on the bench. He was a freshman, new to the college and far from home. His eyes were wide with uncertainty and his shoulders slumped under the weight of homesickness. As he sat on the bench after having a conversation

with someone over the phone, he sighed deeply, the kind of sigh that comes from the soul. The bench, watching him follow his almost similar kind of routine for many days straight, feeling the heaviness in the boy's heart, decided to reach out to him in its own way - not with words but with a gentle sense of comfort. The boy didn't know why, but he began to speak aloud.

"I don't know if I belong here", he said, his voice barely above a whisper. "Every thing is so different from home. I miss my family, my friends, even my dog. I thought college would be exciting, but I just feel... lost."

The bench understood, it had similar confessions many times before. It had learned that the transition from home to a wider world was always difficult, filled with doubt and loneliness. But it also knew that this was a necessary journey, one that would shape one into the person he was meant to become.

This time the boy didn't hesitate and continued to speak as the bench listened patiently... secretly! It didn't offer solutions or advices, for it was not its place to do so. Instead, it provided where the boy could hear his own voice, some space. Some space to confront his own fears and to find his own way.

After a while the boy fell silent. He sat on the bench for a long time, watching the leaves drift lazily to the ground. Somehow, just speaking his thoughts aloud had lightened his burden. He didn't have all the answers nor did he need it all. He stood up, feeling a bit more at peace and with a small, grateful smile, he walked towards the play field. Well it was very certain that somebody else was happy watching him make friends. The bench content with having played its part, settled back into his quiet vigil.

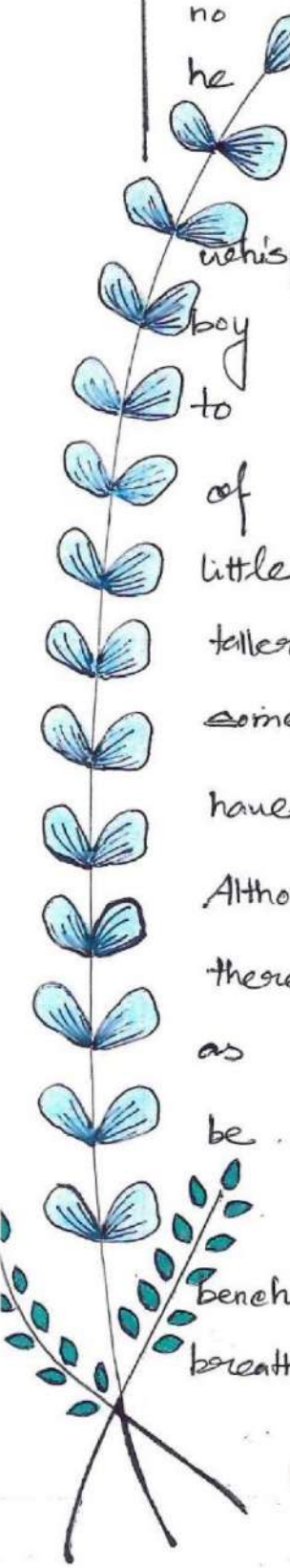

The boy wasn't the only one who found solace on the bench. Many came to the bench for all sorts of reasons. Some sought a quiet place to read or ponder, while others came to cry or laugh. The bench had heard it all — stories of unrequited love, tales of personal triumphs, confessions of fear and doubt. Years passed and the bench grew older. Its wood more worn, its surface more weathered. But it remained in its place under the tree. And though it was just a bench, made of simple wood, it had become something more — a silent guardian of the campus, a keeper of stories, a source of comfort to all who sought it.

Part II

A fine spring evening somebody came before the bench and stood there. A boy carrying an assumably heavy backpack and a rolling suitcase. Maybe just a passerby? Maybe

he was about to go somewhere? The bench observed him for a moment, confusing the face with hundreds of faces that he saw before. But then it remembered, it was no other than the boy who once thought he didn't belong here!

"What a pleasant memory!", the bench whispered. It remembered, over the years the boy would often return to the bench, not to study, but to rest, a smile of serenity on his face. "Look at him, he grew a little beard it seems! And maybe a bit taller as well?" But the bench noticed something different this time. He didn't have the same expression from years ago. Although his face radiated the same uncertainty, there was a stroke of something else as well. What could it be? "Could it be... courage?", the bench said to itself.

The boy put his backpack on the bench and sat down, closing his eyes and breathing in the familiar scent of the oak.

He thought back to his freshest days, to the uncertainty and fear he had felt and how this simple bench had been a source of comfort and clarity. He felt a connection to this simple wooden bench, a bench it were an old friend. And in a way it was. The bench had been there for him during moments of doubt, offering silent support. He smiled, feeling a sense of gratitude. "Thank you", he whispered to the bench, though he knew the bench could not reply. But in his heart, he felt a warmth, as if the bench was acknowledging his words, understanding the gratitude.

He could see new faces in the campus. In the middle of the busy, lively place, all he wanted was a moment of silence. After a while, although the yellow sky with the little sprays of cloud was beautiful, he glanced at the bench, petted its surface, took his bags and left.

The bench however was just as happy to be with the boy again even for that moment. And so, the bench continued its vigil, content in its purpose, knowing that it had made a difference, simply by being there, by listening, by offering a place for the stories that needed to be told.

"It's never too late to be what you might have been"

- George Eliot

এজাহাৰ

হিন্দী শব্দগীয়া

(কম্পিউৰে ডায়েল অৱত ইলেক্ট্ৰনিক্স; স্বৰ্চ
স্বাক্ষৰিক)

তাঁহঁক বিচাৰি মল্লিকা অভিমানৰ আজি প্ৰথমটো দিন আৰু এইখন
প্ৰথমখন এজাহাৰ। তাতালতে সন্ধানহীন হোৱা দিৱস আঁকি বৈ
মনত নাহি। জেইবাবে তাঁহঁক বিচাৰি ওলাই যোৱা প্ৰতিটো দিন মোৰ
ঘৰে প্ৰথম। প্ৰতিখন এজাহাৰ মোৰ ঘৰে নহুন। এইখন বিজ্ঞান
নক্স এজাহাৰ নহি নাজানো। আমল্লাৰ দৰে এইখনো চাগে
লেনাপি নতুবা মোহিনৰ নতেনেত হেৰাই থাৰ। আৰু নহি-তাঁহঁটো
মনত পৰা নুহুৱত আকৌ নহুনকৈ এখন লিখিম।

জৈহীদিনা জাল্লাৰীৰ ৭ অধিন আছিল। হাঁটু বটোৱা-বিত্তত
লোপুহাতে টোঁট চোঁকত ফেলিগৈ বহুৱাই লাহে তাঁহঁক বাৰে
দৰম পানী কৰি দিছিল নহলো হেনো মোৰাকালিৰ নিচিনাকৈ
আজিও মুখ হাত ঝুঁইয়ে নিৱেতনো থাৰ। ইতিমধ্যেৰ পিন্ধি
মুখত লামল্লাৰ লাবি তাই কোত বিতাপ ওৰাই আছে

লাহে আনু পিৰ্জিৰ সৈতে ওচৰ কাঁহি হাতত
লৈয়ে তাঁহঁক পিছে পিছে লৈ যুৰিছে। দেউতাকে চেতনতে
অনুগ্ৰহমিমন হাতত লৈ তহন দি আছে। বহুজনমুখ অৱত
হুঁম গালি, দুখৰ কলহুতি-জিনতি কথায় আছে কাঁহিমুখ

চাৰিওফাল তিৰিঙ্গা তাই স্তম্ভত দিলে। স্তম্ভত এগৰা ডাঠ লোহা পিঠি
 বেগটো লৈ ভেঁতাৰোৰ পিছি তাই দৌৰি গ'ল। দেউতাকৰ বান্ধু-
 টোতে চানি ক'লে - "দেউতা, দেউতা ব'লা জোনৰালে, নহ'লে মই
 মাৰ্গৰ ওচৰত বহিব নাপাওঁ। ব'লা ব'লা।" পিছে পিছে হাতত
 পানী গিলাছটো লৈ মাক লৰি আহিছে। একে ঠোঙতে পানীখিনি
 খাই তাই দেউতাকৰ হাতত বহি ওলায়। এনেদৰে ছোঁচা-দৌৰি
 জাহাজে মাকৰ কাহিলী পুৱা গৈ লোচুপৰীয়া হ'ল। ইফালে
 ৬ ইঞ্চিৰ ডাৰি দুখনেৰে ১৪ ফুটৰ শ্ৰেণীকোঠিত আলোমিনক খোলা
 তাইও ঘৰ পাইছি। এদিন পিছে ধুব জৰমলপা ঘৰো এটা হ'ল।
 পুহ নাহলে জাগুৰ জাহৰ জুটোৰ দৰে জৰমলপে আগুৱৈ
 তাই আৰু নিজেও চৈপুত হ'ল। আৰু ইফালে কানোৰা বৰ ডাঙা
 আগুৱা কিছু লগলগে হৈ লোহাৰ মাৰ্গৰ ওচৰত চাইখিনি তাই
 নাপালে। জেইদাৰে জাঁজানী ঘন কুঁৱলী ফালি নিজৰ আগৰ
 লৈছেহি। তেখেত বেগটো মৈ একো বান্ধি ছোঁচাৰ দৰে তাই বহি
 আছে বেক্ষমত। এজন - দুজনকৈ শ্ৰেণীকোঠৰ ছোঁচা-ছোঁচোৰে আহিব
 বাঁহিছে। কিন্তু তাইৰ চকুখৰি কেৱল মাৰ্গৰ অপেক্ষাত। কি-সেই
 জৰমলপে এটা বাতুত বেগটো লৈ বৰালীৰ মাক আৰু প্ৰাপ্ত
 ৰুঁটি তল চুপি চুপি বৰালী জোজাল। জোজালে প্ৰথম বেক্ষত
 খালি-চৈ দেখি মাকে বেগটো তত খালে। বেগটো খোলা মাক
 তাই বৰালীক ক'লে - "ইফালে নহিবা, এইটো মাৰ্গৰে চৈ,
 তাইৰে বহি।" জেইদাৰে প্ৰথম আৰু জেইদাৰে শেষ। তৰ
 পাছত বৰালীয়ে বহিব খুজিলেও মাকে তাইৰ লগত বহিব নিদিলে।
 এনেদৰে চাওঁতে চাওঁতে অক্লেশ শ্ৰেণীৰ ফোট পৰীক্ষাৰ সময়
 আহিল। জেইদাৰে অজমীয়া আছিল। আচাৰ্য্যই প্ৰথম প্ৰশ্নটো
 কেৱল কৰাতে সোঁতে লিখিত দিলে - "সকলোৰে নিজৰ নিজৰ
 জা আৰু দেউতাকৰ নাম লিখ।" বৰজৰমলপে তাই কুঁৱলীকৈ কলিত
 মাকে - দেউতাকৰ নামটো লিখিলে। কিন্তু মাৰ্গী এতিয়াও বৈ
 আছে। তাই মাৰ্গীক তাইৰ পৰা চাই লিখিব ক'লে।

কামানতই কাম, গান্ধীয়েও আমৰে আমৰে তাইৰ কথা আলন ধৰিছো।
 কিন্তু কিছুসময় পাছত তেওঁৰ চাবণো আহিছে তাহিয়ে আৰ্চণ্য হাঁহিত
 বাগৰি পৰিল। নলো- গলো লোৱা হুই সমীয়েক মৈ বাহৰ
 ওনীয়েহে হুৱাই। তাই লিখোতে দুয়োজনীৰ মাক- দেউতালো
 একেই বৈজ্ঞানিক হুৱাই। এনেদৰে শাস্ত্ৰৰ দ্বাৰা শিশু বিদ্যা নিৰ্ভেৰ
 মোটীৰ দেওনা পাৰ কৰি তেওঁৰ কাৰ্য্যক্ষিত নাম লগালে।
 একাডেমী গৈও তাই অলানি নহল, তত তাই চৰিত্ৰীয়া গাঠী
 চুৰ নাম পাবলৈহে বাৰী। তাইৰ অধ্যাপিকা দত্তাৰেণ্য এইখিনা
 শিবোৱাৰা জাণোৱ। মৰ্ত্ত পূৰ্ণাবোৰ আৰু বোহি বজাল, আৰু
 বোহি মৰ্য্য, সুন্দ- সুন্দৰ বাৰ্ষিক, তলৈলৈৰ পৰা নপৰা গুনি
 বৰ্ত্তন চাৱলৈ আৰু। বোহি নিৰু কথা নাওনা বোহি আৰু
 কথা নাওনা, প্ৰতিটো চুৰ্ত্ত টেলিফোন কথা, নিৰুও হাঁহি আৰু
 হুইয়া চিৰপৰিণীতনী দেলৰ চেতন নাচে, প্ৰকৃতিৰ কৰিণা যচে,
 তুপালি বাস, আওৰাই, যন্ত্ৰৰ প্ৰেমত পৰে, তলৈলৈ
 শোৱালী বোহি। তাইৰ কামৰ লানি- নিৰ্ভো জোঁতত ঘূৰি
 কটীতলৈও হাব জাৱ। স্বাৰ্থৰণ জাত্ৰে মোজ্জুতা বাতি তাই
 টুপিহুই ফুৰে। এক কথা তাই এঘনী আপোন পাৰা চক্ৰ
 পৰিণী। কিন্তু অময় অময় একেই নামৰে। আৱেষ্টা দেল
 নে পৰিহিতিৰ চক্ৰে নাওনা, শিৰলুৰ বজা পাৰি কৰুণা
 তুলি হৈ বোৰ দৰে তাইৰো নিৰ্ভৰ নৱ কোনোৱা দিহুত হেৰায় গুনা
 তাইৰ চহিত এটি অধ্যাপিকা গুণনি স্মৃতিলৈ।

বোৰ আশা আছে এদিন তাই নিতাই ঘূৰি আহিব। তেতিয়ালৈকে
 নহি বৰ। তাইৰ প্ৰিয় জোন বজাৰ ঘাতি হাতত গান্ধীৰ চাহ
 এগৰা সৈতে নহি বৈ জাৰি। তাইক বিচাৰি নিতৈ এজোৰা লিখি
 চাও বজাৰ চিহ্নিত অমৰা শোৰদৈপাল চক্ৰপাৰিত আনি
 লগ হুৱ।

UNSPOKEN

By - Prity Moni Kalita
BA Psychology (4th sem)

In a dimly lit, poorly maintained park Bonita sat alone, surrounded by memories and whisperings in her head, "You are useless", "Why don't you get ran over by a truck", "Bonita, you are just a bank to us".

She clutched her phone, blasting 'Life Goes On' by her favourite band at full volume, hoping to create a cacophony of distraction, a symphony of avoidance.

But the words, they cut through the din like a razor's edge, their haunting whispers, a relentless reminder of her deepest wounds. They swirled around her, a wave of reality, impossible to escape. The music, once a shield, now a stark reminder that some wounds run too deep, some scars too tender to be masked by mere melody.

As she wandered out of the park, the warmth of freedom seeped into her soul. Seventy kilometres from the shackles of home, she found herself lost in a sea of strangers, yet enveloped in an unexpected serenity. The cacophony of faces blurred together, a water colour painting of anonymity. She smiled to herself, a quiet rebellion, as she scribbled down the rhyming whispers of her heart: 'No faunts to haunt, just peace to enchant.' She laughed at her poor yet rhyming choice of words. The words danced on her screen, a promise of escape, a siren's call to a life untethered.

She then indulged in a sweet afternoon corn by the riverside, a fancy ice-cream, and a refreshing hand-wash in the water. Simply enjoying little things that made her heart Happy! As she wandered, music filled her ears, silencing the whispers in her head and replacing them with warm memories. Memories of solace found in these same spots months prior swirled around her, conjuring deep breaths that brought both peace and poignant sorrow. In this fleeting calm, even the city's polluted air felt fresh, as if her lungs had been waiting for permission to truly breathe.

As she gazed into the river, a tender scene unfolded before her. Two children entwined in playful banter, their mother serenely counting her calves, oblivious to their banter. The warmth of their bond kindled a deep longing within her, a yearning to be reunited with her sister like when they were kids, to relive the laughter and the tears. But the echoes of past hurts refused to be silenced: 'You don't deserve to be my sister.' The words pierced the air, drowning out the gentle lapping of the river, and her tears flowed like the currents beneath. Yet, she stood tall, a stoic figure amidst the serenity, and wiped away her sorrow.

As the sun dipped below the horizon, the sky transformed into a kaleidoscope of orange hues, and the breeze whispered secrets in her ear. She inhaled the nostalgia, and with one last glance, pedaled away, her bike gliding effortlessly up the hill feeling the wind rush past her face. It felt like the world around her had stopped. She could hear the sound of the car passing by, the wind in her hair, and her heart beating in her chest. In this fleeting moment, even though the music in her, and her heartset had stopped, her existence became a melody, a sweet serenade.

that echoed deep within her soul. She could feel freedom, a moment of pure freedom.

Suddenly, she heard a cry. And she was in a building in no time. She stepped into the blindingly white building, a sea of anguished faces stretching out before her like a canvas of despair. The air was heavy with the weight of tears, each sob a note of dissonance that rubbed against her frayed nerves. She had long ago abandoned empathy, a casualty of a childhood that had never taught her to make or navigate the deceptive landscape of emotions. As she scanned the room, her gaze landed on her mother, fragile and faltering in a wrinkled saree, her sister a vision of discordant elegance beside her, waiting with a ferocity that belied her polished facade. And then, she saw him - her father, his face a mask of stoicism, yet his eyes betraying a glimmer of moisture. The sight drew her in, a moth to a flame, as she navigated the Throng of relatives, their faces a blur of insincere concern. Why are they here, these people who had only ever delighted in her family's misfortunes? As she reached her family's side, she called out, but her parents' eyes slid past her, their silence a blatant rejection. She couldn't stop the burning ache from

from coming back again. Her sister's gaze, however, locked onto hers, a flash of recognition before she turned away, her movements deliberate as she approached the nearby bed. With a gentle reverence, she drew the white cloth over the face of the figure lying there, the gesture a haunting whisper of secrets and sorrow.

As she looked down, she saw the tag peeking out from the bed with the inscription:-

TO THE MORGUE

MRN - 012345

NAME - BONITA

TIME OF DEATH - 15:30 ; 06/12/2022

CAUSE OF DEATH - HEAD INJURY

Bonita's struggle ended. They mourn, but will their tears ever undo what's already been done?

Tears fall like autumn rain, a lardy confession of the love and care they withheld. But now, Bonita's heart finds peace in freedom. It finally warms the winter of her soul. Or is it a hollow

comfort, a fleeting regret for the life they stole?

No, let them mourn, let them weep. Bonita's heart remains untethered, free to dance among the stars. Their tears can't bind her now, her heart soars, a wildflower in the breeze, untouched by their belated tears.

Bonita, It is Me. My fortunate dismissal that left behind only tears and what-ifs. This silence that envelops me is now my solace. In death I found peace that in life I was denied. May my silence be kinder than their words.

"United we stand, divided we fall"

- Aesop

ডাম্বী - এক আবেগ :-

- উদ্ভী ডেব
(বি. ফার্ম অফিস স্যামান্টিস)

পাৰিষদ জানো ? যদিহে ছাত্ৰে দেখা পায় ! দেউতাই যদি সোধে
মে - "চাপ্ত, দেখা কোন কি আছে তাত ?" এতিয়া মই কি বুলি
বন্ধ ? কিন্তু ! মইতো ভুল নাই বন্ধা । আকৌ যদিহে তেওঁলোক
মোক ডেপুটীয়া বুলি ভাবে, কিন্তু মইতো ডেপুটীয়া নহয়, মইতো
পঢ়া শুনা ভালকৈয়ে বন্ধা । এহ ! মি হয় হব, দেখা মাৰ,
মিহেতু ডাম্বীয়া পঠিকে বন্ধনগৈ বৰিগৈ । কিন্তু !! এতিয়া তো
মোক লগত লইগাপ্ত নাই ইমান । নাই, নাই - জেনা বৰি লগিধি;
পিছে মোক জানায় ২০ টিগৈ দিমে তামত মই আঁতৰেই মোক
হৈ মাৰগৈ; নাই ! মই স্বৰত বন্ধ মে মোক নতুন বন্ধন
লগে কিবা অ্যামিটিছ হবি আঁকিৰা বাবে মোক বৰীমিনি মই
একপ্তাহ মানৰ ভিতৰত জেনা হবি লন, লাগিলে ওইকেইদিন
মই বাহিৰত এগো নামাত্ত ।

অত্থ প্রসব অত্থ ডেব নিজে নিজে দি আছিলো, বন্ধন
বাহিৰী কিছু বন্ধন আমৰ । অলপ বৰ্ট আছিল, পইহাৰ
নহয়, সেই ৯৪ বছৰীয়া বন্ধন দলান শেনীত পাচি থকা
"ব্রিষ্ট লোকেছে" ব হোমালীজীয়া বাবে । কিছুমান বন্ধন ডেব
দিয়াগৈ অলপ বৰ্ট আছিলো ।

প্ৰায় ৯০% মানুহৰ বাবেই দৃশ্য শ্ৰেণীত অলপ বোকাৰুওক
হয়। ডাল-বেয়া কিছু জোৰাদ আৰু অঁকনৰ প্ৰথমতে
“বোৰ্ট এণ্ডাম” নামে মেট্ৰিক পৰীক্ষাৰ প্ৰাৰ্থী এজনৰ মৃত্যু
থকা পাচৰ চাপ এই গোটেই খিনি সদায়ৰ বাবে বগদৰ
মাত্ৰত আচি বন্ধাৰ এক অমুখত হেপাই বুকুত লৈ প্ৰথমৰ
বৰ বাবে “ডায়েৰী” লিখিবলৈ মন বান্ধিছিলো।

কিন্তু ক'বাত মন এটা ওয় আছিল কাৰণ স্নাতকৰ মাজে
মাজে হোৱা প্ৰতিটো ডাল-বেয়া, গুহুগীয়া কথা ডায়েৰীখনত
লিখিলে যদিহে মা-দেউতাই দেখা পাই আম বিবাহে? তেতিয়া
যদিহে মন পাই যে তেওঁলোকৰ ছোৱালীয়ে গৰুৰোৰক মালি
দিয়ে; তেতিয়া? নাই! এৰো নহয়, বেছিকৈ ভাবিলে যে বগলী
ক'বাই নহ'ব; আৰু এওঁলোক মনতে শিৰা; কৰি পইচা
গোটেই আৰম্ভ কৰি দিছিলোঁ।

বহুত ভাবি ভাবি অৱশেষত স্বাতি ভাত লাই থকা সময়ত
ঘৰত ব'লো যে - মা! মই আজি এখন ডায়েৰী কিনি
আনিছোঁ।

→ ডায়েৰী? কিন্তু কিয়? - মানে সুবিধে।

- আচল্যই তে কৈছিল যে ডায়েৰী লিখাটো হেনো ডাল বন্ধা,
আৰু দিনটোৰ বাবে এটা পৰিৱৰ্তনৰ স্বাক্ষৰ।

→ আচ্ছা! পিছে পইচা বহুত পাবা? - দেউতাই সুবিধে।

- আচলতে; মই এম্বা কৰি আছিলো কিছু দিনৰ পৰা।

→ থিয় আছে, ডাল বন্ধা। কিন্তু মাজে মাজে আঙি
চান তুমি তাত কি কি লিখা- দেউতাই ক'লে।

- হ'ব দিয়া চাবা ॥

মনতে শিৰা; কৰিলো যে ডাললো লিখিব নোৱাৰিলে কাৰণ
দেউতাই চালে মই মালি লাম। আৰু এনেকৈয়ে ওমে-

সংগে, লাজে তারে ঘাই ডাক্তারী লিখা আশু বসিছিলোঁ। মাগে-
মাগে প্রায় দুমাসমান চাইছিলো আশু বৈদ্যে মে ডাক্তার
লিখিবা; মইও তাই মনতে লৈ লিখা-খিনি লিখি গৈছিলো
প্রথমতে তো ডাক্তার লিখিছিল; কিন্তু কেতিয়াবা লৈলিখা
মাগতে আহি আগতে বসিছিল আশু কেতিয়া এনেবুবা
লিখিছিল মে-এহ! আদি লিখিখোঁ; কিন্তু দেউতাৰ কথামত
ও মনতে পৰিছিল মে- “ডাক্তার কথামত লিখি লিখি কিন্তু মাগতে
মেন এৰি নিদিয়া এই কথামত; লাগিলে মই ছেৰ নকৰোঁ।” অঁচা
অর্থত বৰ মানে জীৱনত “Consistency” লিখি মেন কেতিয়া
বুজি পাইছিলো।

যাহি বোনাৰি মেন ডাক্তারী লিখা মা-দেউতাই খুনি চোৱা
নাছিল, তথাপি কিন্তু কেতিয়াও বুজি গৈছিল মে ঘাই অসম
লিখি আঁচা নৈ নাই।

লাহে-লাহে অসম বাঢ়ি গৈ আছিল, দুদিনীয়া চমক খুনি ডাক্তার
এই কথামত বৰি মেন ডাক্তার লিখা হ'ল। অসম লিখা লিখা বৰি
মাগতে কিছুমান ডাক্তারী লিখা পাইব মাৰ খুনি মেন ডাক্তারী
মনতে লিখি লিখি দিয়া হ'ল।

কিন্তু! সেইদিনা মেন অঁচাৰেই মেন মাৰে অসম অলি
হৈ গৈছিল। অসম অলিখি মাৰ আহি পাই দেউতাই
জাতিছিলো -

→ মইনা! মইনা! এইদিনে অঁচা জোনকালে।

- গৈছোঁ। (অলি লিখিছিল; কিন্তু বা জাতিছিলো?)

→ ইহ! এইমন লোৱা।

- এইমন? কি বস্তু?

দেউতাই মেন হাতত বোনাৰি খুনি দি গুচি গেল দুমহাত বুজি

লাহেই বেগটো ধুলিটো; তাক মই আচৰিত !---- এক বুজা
নোহাৰা অনুৰ, বহুত ক্ষতি, চৰু তলতলীয়া, বি বন্ধ বি
নৰ"ম, একেমেৰে নাথো চাই আছিনো হতাশনলৈকে ।

— "Diary 2017" By - "Gupta prakashan"

মি ডায়েৰী কিনিবৰ বাবে মোৰ ইমান অকণ্ঠ আছিল মনৰ
ভিত্তত, সেই বস্তুখন এবছৰ পিছত মোঁহেই নিজেই আনি দিছো,
এক বুজা নোহাৰা অনুৰ আছিল তাক তেতিয়াৰ পৰা আছি-
লৈকে প্ৰত্যেক বছৰৰ শেষত মোৰ "নিউ ইয়ৰ গিফ্ট" হিচাপে
মোঁহেই সদায় ডায়েৰী কিনি দিম ।

২০১৬ চনত আৰম্ভ হ'ল এই ডায়েৰী লিখা কামটো যেন
মোৰ জীৱনৰ বাবে এক অপৰিহাৰ্য অংগ হৈ পৰিল তাক
বৈনেই সদায় বাতি পুৰাৰ আগত ডায়েৰী লিখাটো মোৰ খজা
হৈ পৰিল মই গছই নাপালোঁ ।

প্ৰায় ৯ বছৰ চ- চাহ মোৰা এইয়া এক চিধলীয়া অথচ
ভুলীয়া অনুৰ যাক ব্যাখ্যা কৰাটো অসম কঠিন ।

১৪ বছৰীয়া চকল মনৰ পৰা ২২ বছৰীয়া আছিল মন অথচ
এক অসল মনজু তাক বুজুত অসুখত মোঁহেই লৈ অসমটি
টেন থকা এই ছোৱালীজনীৰ - "প্ৰত্যেকটি হাঁহি অথচ তৰ
আঁৰি দুখ, জীৱনৰ ব্যস্ততা অথচ বুজুত অলেশ-মোঁহেই,
অব্যক্ত দুখ, মনৰ লোক, নোপোৱাৰ কিছুমোঁহেই, লাহি হেৰুৱা
আলোচ, জীৱনৰ হেঁচা তাক মন- মনজুৰ মাজেত চলি থকা
খুছমেৰ মলমলপত, ওলোৱা প্ৰত্যেকটি চকলো লিপিবদ্ধ
হৈ আছে এই ডায়েৰীৰ প্ৰতিটো পৃষ্ঠাত ।"

জাঁটোয়েই ঐশ্বৰ্য্যৰ এই আবেগ, এই অসুখত । নিৰা
মোৰ সকলো কল - শুদ্ধ সিদ্ধান্ত প্ৰতি নম, মোৰ মনৰ

ঔষধ প্রতিটো অব্যক্ত কথা মেন বুজি পায় ।

দিনটোৰ দুখুৰি বঁধা ডাঙৰে অলপ অলপ পায় ; মেতিয়া
প্রতিটো আধাৰ বিপৰীতে পুৰী নুটিয়াই অই মোৰ মনটো
বলানৰ প্ৰতিগোপন চিয়াইবো বৰফল পাত্ত লিখি মাষ্ট ।

হয় ! কিছুমান আবেগ এনেদুৰাত হয় ।

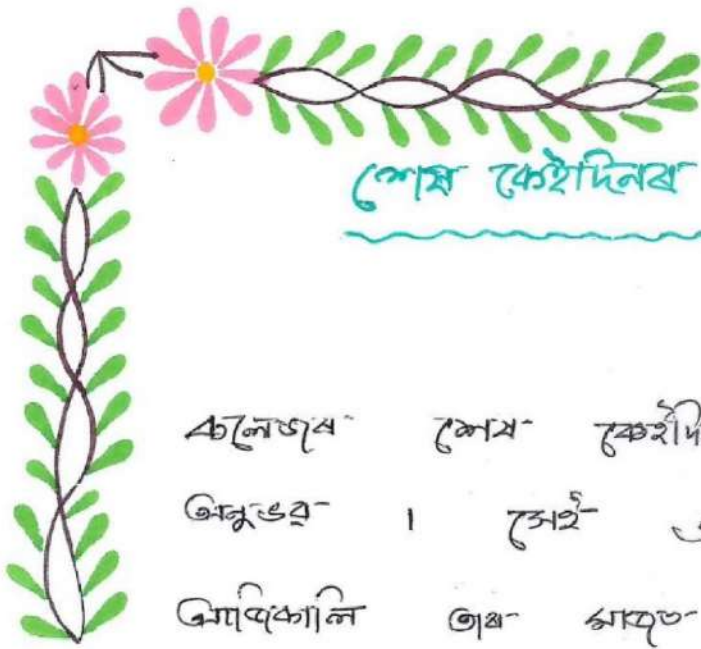
একমাত্ৰ সত্যনেহে জাহ্নব জাহ্নব আৰু কুম
বুজি পায় ।

— দুখুৰাৰ আনন্দ ।

জৰণেহে জৰণৰ জটী দিহে ।

— চকুৰ জটী ।

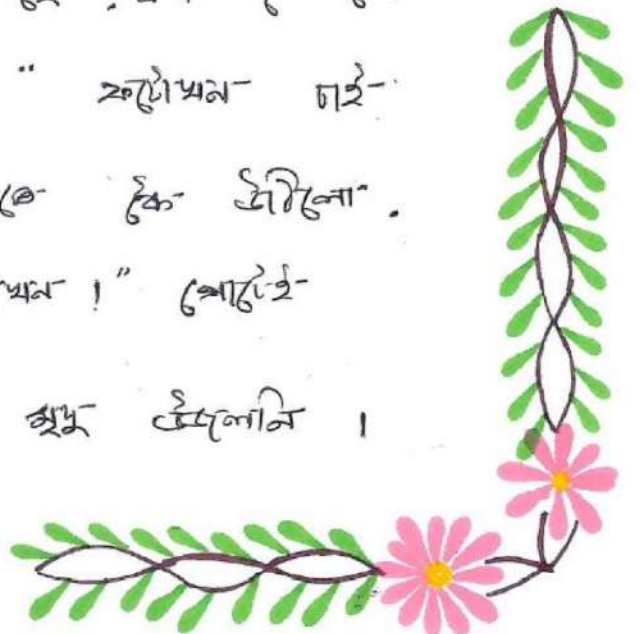
ମୋର କେହିଦିନର ସୁରାସ

- ଡ଼େଞ୍ଜି କଳିତା
ବିହାରୀ, ଇସ୍ ସାମ୍ବାଦିକ

କଲେଝର ମୋର ହେଉଥିଲା ଯେଉଁ ଗଳ୍ପ ଲେଖନ
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ । ମୋର ଏକଦିନର ସମସ୍ତ କିଛି
ଆଦ୍ୟକାଳୀ ଓଷା ଶାୟତ ଏକ ଲେଖନ ସୁରାସ
ଆସିଲା - ବିଦାୟର ସୁରାସ ।

ସେହିଦିନର ଯେ, ଯିଏ, ଗଳ୍ପ, ଅସ୍ଥିତା,
ସାହିତ୍ୟ, ପୁରସ୍କାର ଆଦି ମୋର କେହିଦିନର ସୁରାସ
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆସିଲା । ଆକାଶର ଯେଉଁଠି
ହେଉ ଯାଉଥିଲା, ଏହା ଲାଗିଥିଲା, ଯେଉଁଠି
ଲାଗେ ଲାଗେ ବିଦାୟ ଲେଖିବା ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା ।

ତେଣୁ ମୋର କୁଳାଳୀ ଆସି କଲେ, "ମୋର
ସୁରାସର ଯେଉଁଠି ଲାଗିଛି, ସେଠାରେ ଆମେ
ଏକତ୍ର ହେଉ ।" ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି
ଆସି ସକଳାହେ ଏକ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି,
"ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ହେଉ ଯେଉଁଠି !" ମୋର
କେହିଦିନର ସୁରାସ ଗଳ୍ପର ସୁରାସ ।

ତେନେ ଅନ୍ଧାରୁତେ ଭବନରୁତେ ଶୋକ ଶାନ୍ତି ଆସି-
କ'ଲେ , " ଗାନ୍ଧି ଦୁଆ ଦେଖାବେ ଦୁନିଆ ହୋଇବ
ବାବେ ଯେଉଁଠି ଭବନ ଶୋଇବେ ଦୁନିଆ ହେବେ ।"
ସବୁ ଶାନ୍ତି ଆସି କ'ଲେ , " ଓ' ଗାନ୍ଧି , ଗାନ୍ଧି
ଦୁଆ ଦେଖାବେ ଏକ ସେ ! " ଗାନ୍ଧି କଥା ଶୁଣି
ସବୁ ଶୋଇବେ ଶାନ୍ତିରାଜ୍ୟ ସିଧିଲେ । ତେଣୁ ଗାନ୍ଧି
କ'ଲେ , " ସବୁ ସେ , ସବୁ ଏକେବାବେ ଦେଖାବେ ଦୁନିଆ
ଦୁଆ , ସକଳେବାବେ ଶାନ୍ତି ଆସିଲେ ।

ଏଣେ ଚିନ୍ତା , କଳା , ଚିନ୍ତା ଓ ଗାନ୍ଧି
ଦେଖାବେ ଶାନ୍ତି ଦେଖି ନିଜେ ଦେଖାବେ ଶାନ୍ତି
କ'ଲେ , " ସବୁ ସବୁ ଶାନ୍ତି " । ଗାନ୍ଧି ଓ ଶାନ୍ତି ଆସି
କ'ଲେ " ସବୁ ସବୁ ଶାନ୍ତି " । ଗାନ୍ଧି ସକଳେବାବେ ଶାନ୍ତି
ଦେଖି , ନିଜେ ଗାନ୍ଧି ଦେଖାବେ ଶାନ୍ତିରାଜ୍ୟ ସିଧିଲେ ।
ଏଣେ ଦୁନିଆ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦେଖାବେ ଦୁନିଆ
ଶାନ୍ତି ହୋଇବେ ଶାନ୍ତିରାଜ୍ୟ ଓ ଶାନ୍ତିରାଜ୍ୟ ଶାନ୍ତି
ଶାନ୍ତି ଦେଖାବେ ଶାନ୍ତିରାଜ୍ୟ , ତେଣୁ ଗାନ୍ଧି ଶାନ୍ତି
ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି କ'ଲେ " ଗାନ୍ଧି ଦେଖାବେ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ କାବେ
ଗାନ୍ଧି ଦେଖାବେ ଦୁନିଆ ନାହିଁ ଦେଖାବେ । ଶାନ୍ତି

শাঁহি- মাৰি- হুৱাৰে দিলো- । ওৰ মাথতে-
খিৰিয়া- কৈ চাঁঠিল- , " এঁ তুওক কোৱা এটা লেখা-
সুন্দাৰ সুন্দৰি নে ? " আৰি টঙায়েৰে ক'লো
সুন্দা সুন্দা , খিৰিয়া- এয়েৰী খন ওলাই লৈ
ওহঁৰ লেখাটো- সুন্দাৰলৈ- মাথলৈ কৰিলে ।

লেখাটোৰ- সন্দেহ-ৰ- ইমান- পৰি- আছিল যে আৰি
সকলোৰে- শুধা হৈ- শুনি- আছিলো । লেখাটোৰ-
আলোকে- অতিশয়-লিখ- হৈছিল- লজৰাৰে- লজ-
কটোৱা- সুলভ-ৰে , আৰাৰ- মাথ- শাঁহি-ৰে-আলি-ৰে ,
খিৰিয়া-ৰ- মাথতে- সকলোৰে- হাৰ- একে- অনুভৱ-
এৰি- চাঁঠিছিল , বজৰীৰ- টোকা- কোৱাৰ- মাথতে- অনা-
যেন- মিঠা- কোৱা- লাগিল ।

বজৰীৰ- কোৱা- , ফলকীয়া-ৰ- ফুলা , খিৰিয়া-
অনুভৱ- সন্দ , আৰাৰ- শাঁহি-ৰে , কথা-ৰে- এটি
অনুভৱ- স্মৃতি- হৈ- ব'ব- । এই- সুলভ-ৰে- টোকা-
বাহে- যদিও- হাৰ-ৰ- কোনো- এটা- কোন-ও- হাৰ-
কোৱা- থাকিব- । সৰু-ৰ- স্মৃতি- আৰ- জীৱ-ৰ-
বৃত্ত-ৰ- মাথতো- যেন- আৰাৰ- এই- বস্তু-ৰ-
সুন্দা- হেৰাই- নাযায়- ।

A GLASS OF CHAI ON THE HIGH-WAY

By - Asif Iqbal

B.Tech, Civil Engineering, 8th Sem

I felt the sting of a water droplet hitting my face. Looked up to see dark clouds in the horizon. Dark clouds with a war raging within them. It's going to rain. The impending rain reminded me of my selective amnesia when it comes to rain coats. Oh Shit! I am in trouble.

When the first droplets of water hit the red earth, baked into perfection by the summer sun, it fizzled a little. I could see steam rising from the dirt track ahead. The Earth was parched. So was I.

I ran over to an old tea shop on the side of the road. Its thatched roof was some shelter. The smell of elaichi, ginger, cinnamon and cloves assaulted my senses and I knew then, I was a goner. I never had the willpower to say no to a

hot glass of chai. A man, about 70, with one missing tooth was stirring the kettle. "Chai?" He asked, when he saw me eyeing his kettle. I held back my grin when I said "yes".

Bamboos were swaying wildly in the wind. Bending and touching the ground but not breaking. The winds are strong in this part of the world. I moved a little closer to the door entranced by the sights before me.

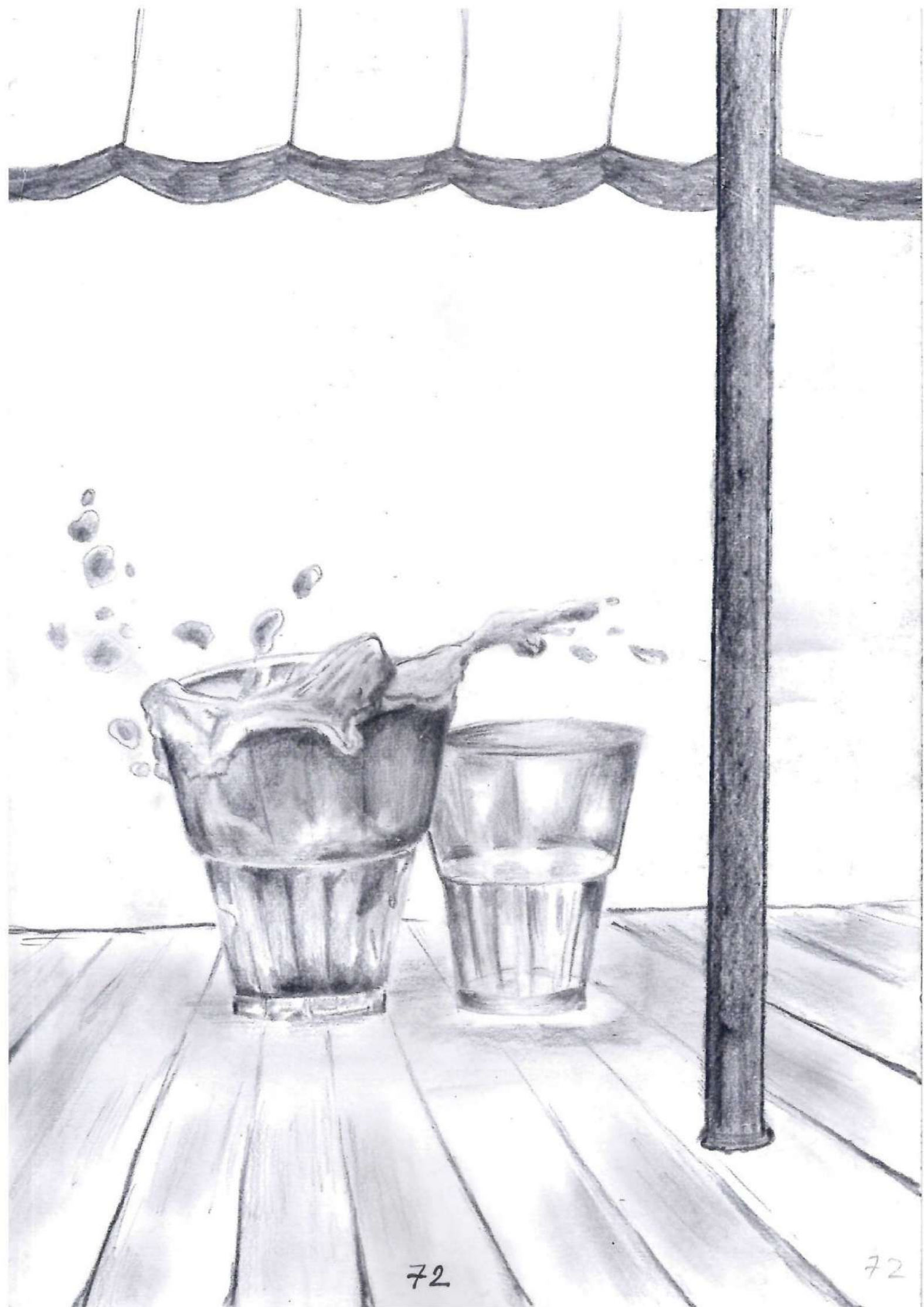
The sky split open and poured down on us. I couldn't remember the last time I walked in the rain. For someone who lived in the tropics, I was doing an impressive job at avoiding rain like the plague. I cleared out my pockets. Took my phone, wallet and keys and gave it to the old man in the tea stall.

Looking back it was a rather stupid thing to do. For reasons ranging from catching a fever, to losing every last penny I had in an unknown part of the world. But I have always been well-versed in stupidity. I could feel the universe calling me and for once I wanted to listen. Put the empty chai glass down and stepped into the rain.

I was drenched to my bones in under a minute. The clouds were not holding back, Petrichor, that is the name of the deep musky scent in the air. Grandma taught me that word. She was very peculiar about using the right words.

Laziness was not tolerated by my grandmother. She always yelled at me for making muddy footprints inside her house. "Wipe your feet, Babu. It's not that hard to understand." I was never good at listening, even when canes were involved. So I would do it again the next time it rained. Grandma left, but her memory stayed. I spotted a muddy rag outside the tea stall. I had my doubts about the rag's ability to clean anything, but wiped my feet on it anyway.

I walked into the cafe once more. The old man asked "Chai?" Eyeing my shimmering body. This time I didn't hold back my grin, "I'll have 2."

যুঁৰিঁৰি মায়াৰ উপাখ্যান

— বৃদ্ধ বৰলতা
(কম্পিউটাৰ সায়েন্স অণ্ড ইঞ্জিনিয়াৰিং; ষষ্ঠ
শাৰাঙ্গিক)

মোমা বহু ডিছেৰে মাত্ৰ মায়াহঁতৰ ঘৰলৈ গৈছিলোঁ, অস্বস্তিক মায়া
এজনৰ ল'ৰা মায়াৰ বিয়া দাখিলে । বিয়াৰ আনদিনাখনে আনি অস্বস্তিক
মায়াহঁতৰ ঘৰত গৈ উপস্থিত হ'ল । দিনটো বহুত আনন্দ প্ৰতিবে
পাৰ বৰলতা পিছত ৰাতি লাহে বৈ টিচি আনি তিনিজনী বাই-ভনী
ৰাতি শুলোঁ খাওঁ ওচৰৰে আন এজন অস্বস্তিক মায়াৰ ঘৰত, কাৰণ
ইতিহাস্য আমাৰ মায়াৰ ঘৰৰ বিচনাৰোৰে গুৰি হৈ গৈছিল । মাৰ
ঘৰত শুৱলৈগৈছিলোঁ তেওঁৰ নাম যুঁৰিঁৰি, সেইবাবে বহুতে তেওঁক
বৰলতা যুঁৰিঁৰি বুলিও মাতিছিল । তেওঁৰ বয়স আন আৰ্চি বহুত
ওচৰা - ওচৰি হ'ব । তেওঁৰ কথাবোৰে বৰ বৰলতা আছিল তেওঁ কথা
বহুত বা কাহিনী বহুত আনন্দ কৰিলে তাত - পানী বাদ দি
তেওঁৰ কথা শুনি আনন্দ জন গৈছিল । সেয়েহে সেইদিনা ৰাতি
তেওঁলোকৰ ঘৰত শুৱলৈ পাই মনে - মনে আনন্দ পাইছিলোঁ ।
বিয়া ঘৰতে তাত - পানী লাহে অস্বস্তিক বহুত আনি তিনিও যুঁৰিঁৰি
মায়াৰ ঘৰত হাজিৰ । সেয়ে যুঁৰিঁৰি মায়াৰ লৈ আৰ্চি বৰলতা -
“বোলা মায়া, আজি কিন্তু তুমি আমাক কাহিনী শুনাৰ লাগিব।”
মায়াহঁত আমাৰ নিৰাশ নকৰিলে, মায়া কলে - তোমালোকে
কি বুজিবা, মই বোলা কথাবোৰে তোমালোকে আনন্দ বুলিও বিশ্বাস
নকৰিব । অমচ সেইবাবে কথা তেতিয়াৰ সময়ত দিনৰ পোহৰ
দৰে অস্বস্তিক মায়া কলে আছিল । আনি কলে - “আনি বিশ্বাস
কৰিব মায়া, তুমি হৈ মোমা ।”

মায়াহঁত আমাৰ বিচনাখনৰ ওপৰত অস্বস্তিক তুমি লৈ গৈছে

বহুৰূপে বহি গৈ আৰম্ভ কৰিলে - “ তেওঁ শূনা, মোৰ নাম যদিও
 সুবিস্তৰি বা বহুত চুৰুচুৰাই মোৰ বৰ্ণনাত সুবিস্তৰি বুলিও ইতিবি;
 বৰি চাতিছিল, আচলতে অকলহে নহি এই নামটোৰ অৰূপ
 ওলোটাই চৰিত্ৰৰে আছিলোঁ। অকলহে এটা নহি বৰ দুই, অসহিষ্ণু,
 বদমাছ ল'ৰা আছিলোঁ। ঘৰৰ লগতে গাওঁখনো নহি এটা অমৰ্জা
 আছিলোঁ। অৱশ্যে নহি বুলি কলে তুল হ'ব, আচলতে আদি
 প্ৰায় ৬-১০ জনীয়া এটা দল আছিলোঁ আৰু ত্ৰহি দলটোৱে আমাৰ
 গাঁৱৰ চান্দুৰ বাৰীত থকা আদ-কঁঠাল, জাম, বনা, সুঁইমাৰ
 ইত্যাদি ফল-ফুলটোৰ নহি বৈ দৈৰ্ঘ্য বান্ধাৰ দৰে ভাল-পালে
 ডাঙি থৈ আহিছিলোঁ। পৰিণাম অকলহে চা-দেউতাৰ ল'ৰা বিদ্যা
 থৈ গালি লপাৰি আৰু বেগাঘাত পাইছিলোঁ তাৰ কোনো লোপ-
 লোপ নাছিল। ”

“ যিকি নহুওক মোৰ বয়স যেতিয়া ৬ বছৰমান হ'ল, এদিন দেউতাই
 তেওঁৰ পুৰণি কেৰেকোই থকা চাইকেলখনৰ অকলহ লোহামলত
 বাতি জোৰা দাঙি এটা দি বহুৱাই গাওঁখনৰ সিঁচোৰত থকা এটা
 পি. ফুলখনলৈ গৈ গ'ল নামটো বৰি দিলে। প্ৰধান শিক্ষকক
 এটা প্ৰণাম জনাই পাৰিচ পাইচ গুৰিমাচুল আৰু ঘৰৰ ল'ৰা
 ফোৰ্ট নিয়া তিনিজন শিক্ষকৰ বাবে তিনিজন ডাঙাল দি মোৰ
 নামটো গুৰি বৰি দিলে। দেউতাই প্ৰধান শিক্ষকজনক বুলি -

“ বোলো ছাৰ, মোৰ ল'ৰা বুলি ইয়াৰ বেছি চৰম নকৰিব।
 দেখাত মিলান সি আনু-শিৰি, জিমনাই কিন্তু সি দুই। মোৰ
 আপৰ ল'ৰা হ'বৰ দৰে ইয়াৰ কিন্তু নাভাবিব। ”

“ বাতিপুৰাই দৰ-ছাগলী এবাৰ দি মেতিৰ বাৰত দেউতাক
 সহায়-সহযোগ কৰাৰ উপৰিও কি ন'কৰাৰ লগে লগে কেতিয়াবা
 কেতিয়াবা বাতিৰ পানী দিয়া ওচৰে কেইটোমান তেল-নিমখৰে
 চাছপোৰা বা আতুপোৰাৰে, কেতিয়াবা আকৌ সোণা চপৰি
 পিঠা, কেতিয়াবা দৈৰ্ঘ্য পিঠা আৰু চাহু আতি, নাৰে-ফানে
 ওৰাই দৌৰি দিও ফুললৈ বুলি। ফুললৈ গৈ বাছাচি কৰিছিলোঁ

বুলি ডাবিলেও বু-বুহিলাৰ জনৈ আহিগৈ থাং নহয় । অমৰীয়াৰ
 কিতাপলোকে বিটিল আঁক - বাৰ আঁক, জ্ঞান - জাহীৰী জাহুৰ জাহিলা
 দাউ - চুলি আঁক, অমৰীয়াৰ কিতাপ লুকাই থৈ নজনা ডাউ বঁধা
 এইলাৰ কাম কৰি বৰকৈ আনন্দ পাইছিলোঁ । গতিকে শ্ৰেণীৰ
 ডিঙৰত মিলাৰ ডেপাত হৈছিল তাৰ বেছিভাগৰে পিনে মোৰ
 ডপতে পৰিছিল ।”

“এনেকৈ গৈ গৈ প্ৰথম শ্ৰেণী পাগোমে । তা মই পাহৰিছিলোঁ
 গৈ জন্মত এল. পি. স্কুলত ৫ টাকৈ শ্ৰেণী আছিল । ‘ক’ জান,
 ‘খ’ জান, ‘প্ৰথম’ জান, ‘দ্বিতীয়’ জান আৰু ‘তৃতীয়’ জান আৰু তা
 পিত হাইছিল । স্কুল ঘৰৰে কোনো কামৰ ব্যৱস্থা নাছিল ;
 কামটো দুৰাৰ বন্ধা ঘৰৰে ডিঙৰত কোনো এখন বালা বা বোৰ
 নাছিল । গতিকে স্কুল ঘৰৰে ডিঙৰত মেনেকৈ চাৰিতপিনৰ পৰা
 ছুপ্ত বতাহ চোচোনা কৰিছিল চিৰি এনেকৈ স্কুল ঘৰৰে ডিঙৰ-বাহিৰ
 চোচোনা আনন্দ বাবে চাৰিতপিনৰ পৰা ছুপ্ত আছিল । যাৰ ফলত
 দুই/ত্ৰাৰ ছাৰৰ পিতৰ পৰা বন্ধা পাবলৈ সম্ভৱ হৈছিলোঁ । ‘ক’ জান
 আৰু ‘খ’ জানত ঘৰৰ পৰা লৈ মোৰা বতাহত বহিব পাইছিলোঁ । প্ৰথম
 জানত ঘৰৰ পৰা লৈ মোৰা দুখন তক্তা, এখন কিতাপখোলাকে আৰু
 আনন্দ বহাৰে । দ্বিতীয় জানত চাপৰ ডেড-বেক আৰু তৃতীয় জানত
 ওখ ডেড-বেকত বহিব পাইছিলোঁ । এই ওখ ডেড-বেকত বহিবলৈ
 আনন্দ ‘ক’ জানৰ পৰাই বহুত আনন্দ থাকে ।”

এল. পি. স্কুলত থাকোঁতে আনন্দ চোচোনা বুলিবলৈ দাদা বা
 দেউতাৰ খটা-চিটা গেজি বা চোলা; কাৰো ওখতই কোনো বঁধৰ
 মেডেল বোলা বস্ত্ৰ নাছিল । ঘৰৰ পৰা টিফিন লৈ মোৰা বা টিফিন
 মোৰা গেজি কাৰো দেহাও নাছিলোঁ, শুনাও নাছিলোঁ । মাথো
 মা বা দেউতাৰ মেচ-মেচই কিবাকৈ ১০ পইচা এটা পুঁজি লৈ গৈছিলোঁ
 সেই ১০ পইচাৰে স্কুলৰ কামত থকা পেটুণী বুঢ়ীৰ পৰা কেতিয়া
 শুকান বুট গাৰ্জি, কেতিয়াবা ডালমুট, কেতিয়াবা বাৰলিৰ অৰণ বাচান

কিনী আইছিলাঁ। শেষত দিহিন চাইন পাৰ হোৱাৰ আগে আগে কুলা
ওচৰতে থকা কুলাৰ পৰা পানী লৈ হেঁপাহ পলুৱাই পানী আইছিলাঁ।
এয়াই আছিল আন্ধাৰ কুলাৰা ভীষণ।" আৰু আঁঠো জাৰাৰ কথা
বোৰ অনোমোণ দি শুনি মোৰাৰ বাৰে জাগাইত কথাবোৰ বুনিয়াই
আজাৰ হৈ গৈছিল।

“দ্বিতীয় জানত টোৰ পিছত এদিন পূৰ্বান শিৰকে মোৰ বিনাক্ষণত
বাহৰ ফেলাৰে চোপে-চোপেই পিঠি দিলে নহয় আৰু লগাই। মই
মুণ্ডৰ ওচৰতে হৈ দিলা মে - “একল এক জাৰিলে বাঘৰো জৰণ।”
ছাৰে আপ জাৰি বৰি ধাৰ - পৰাই তেনেতে বহা ছোৰ ওচৰলৈ
লৈ গল নহয় আৰু কলৈ ইয়াৰ অৰ্থ মোৰ ভাঙি ধোৱা। পিঠি
নহয় জহা বিপদত। দেউতাই ছোৱাৰা কথাক জাত্তে ধোৱা শুনা,
কিন্তু দেউতাই কি প্ৰসংগত, কি অৰ্থত কয় মইলৈ নাজানো। কিন্তু
ছাৰে কিবা এটা উত্তৰ নিদিয়াৰে মে মোৰ এৰি নিদিয়ৈ গৈটো
জানিছিলাঁ। সেয়েহে জনতে জাৰাৰ নাম লৈ ছাৰে ফেলা মে - ছাৰ,
ইয়াৰ অৰ্থ হুঁচ হব পাৰে। প্ৰথমটো হুঁচ বাৰ আৰু এক আৰম্ভত
প্ৰমা জমাৰেই হব। যদি এটা বাৰে এটা এক জাৰি তাৰ জ্যুজ
বোৰ আৰু তেন্তে এটা বাৰে জ্যুজ তেনে শেষ কৰিব পাৰিব, কিন্তু
যদি একল টা এক জাৰি একেলগে আৰ বৰে তেন্তে তাৰ পোৰে ফুৰি
মৰি থাকিব। দ্বিতীয়টো হুঁচ - বাঘৰো যদি একলটো এক একেলগে
জাৰি পেলায় তেন্তে দেহান একেলগে শেষেই হব আৰু যেতিয়া কেই-
দিনমান পিছত বাঘৰোৰে এক জাৰি বিচাৰি এটাও এক জাৰি পেলো
দেহান তাৰ শেষতে জৰণ মিলিব। মোৰ কথা শুনি ছাৰে হাঁহিই
নে কান্দিবই মই এফো বৰিব নেহাৰিলো। মাথো কলৈ মে - “মা,
নিজৰ চিত্ত বহু গৈ।” স্বৰত আহি গোটেই থলৈকো দেউতাক
আপত কলো। দেউতাই মাথো কলৈ - “জ্যুজাত কিবা এটা
কৰি আৰ পাৰিবলৈ লাগিছে।” যেতিয়া মোৰ মনে মনে আনন্দ
লাগিলে।”

এইপিনে ৰাতি ৫:৩০ মান বাজিলে। আজাৰে টোপনিয় হেঁচা জাৰি
বৰিছেই, আৰো ৰাতিপুৱাই জোৰাৰো টিটি কিলৰ কাম-কাজ আছে।

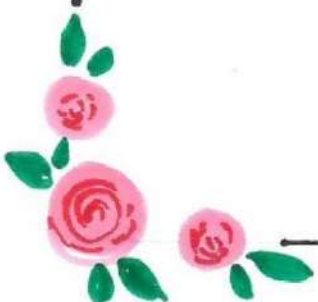
জানাই বললে - "আজিলা হ'ব দিয়া, বহু বাতি হ'ল আৰু কেতিয়া
 সময় - সুযোগ পালে এনেখুৱা আৰুখুৱা মেন লগা কাইনী তো-
 লোবৰ ফল।" আনকি অকলোকে শুভবাৰি হৈ আনকি কমৰ পৰা
 মান্য মান্যে গুৱিলে। জানা মোহৰ পিছল বহু বাতিলাকে মোৰ
 মৌপনি অহা নাছিল জানাৰ কৰাবোৰ ভাবি ভাবি। অটাই
 জানাইতে লগালি কালত কিমান উপভোগ কৰিছিল সময়ৰে।
 কিমান অক্লিষ্ট আছিল সেই সময়। আজি বাক এই মানিকত
 যুগত সেই সময়, সেই পৰিবেশ আশা কৰিব পাৰি নোৱাৰে !!!

উপদেশ দিয়া মানুহজনক উপদেশ বিচাৰ মানুহ
 পায়হি শ্ৰেষ্ঠতৰ স্থান প্ৰদানিত হয়।

- কাৰ্ল মন নোৱেল।

মই ইয়াত কতো হিন্দু বা মুছলমান জনা নাই,
 যি দেখিছোঁ সেয়া মাত্ৰ মানুহ।

- গুৰুনাথক।

POETRY SECTION

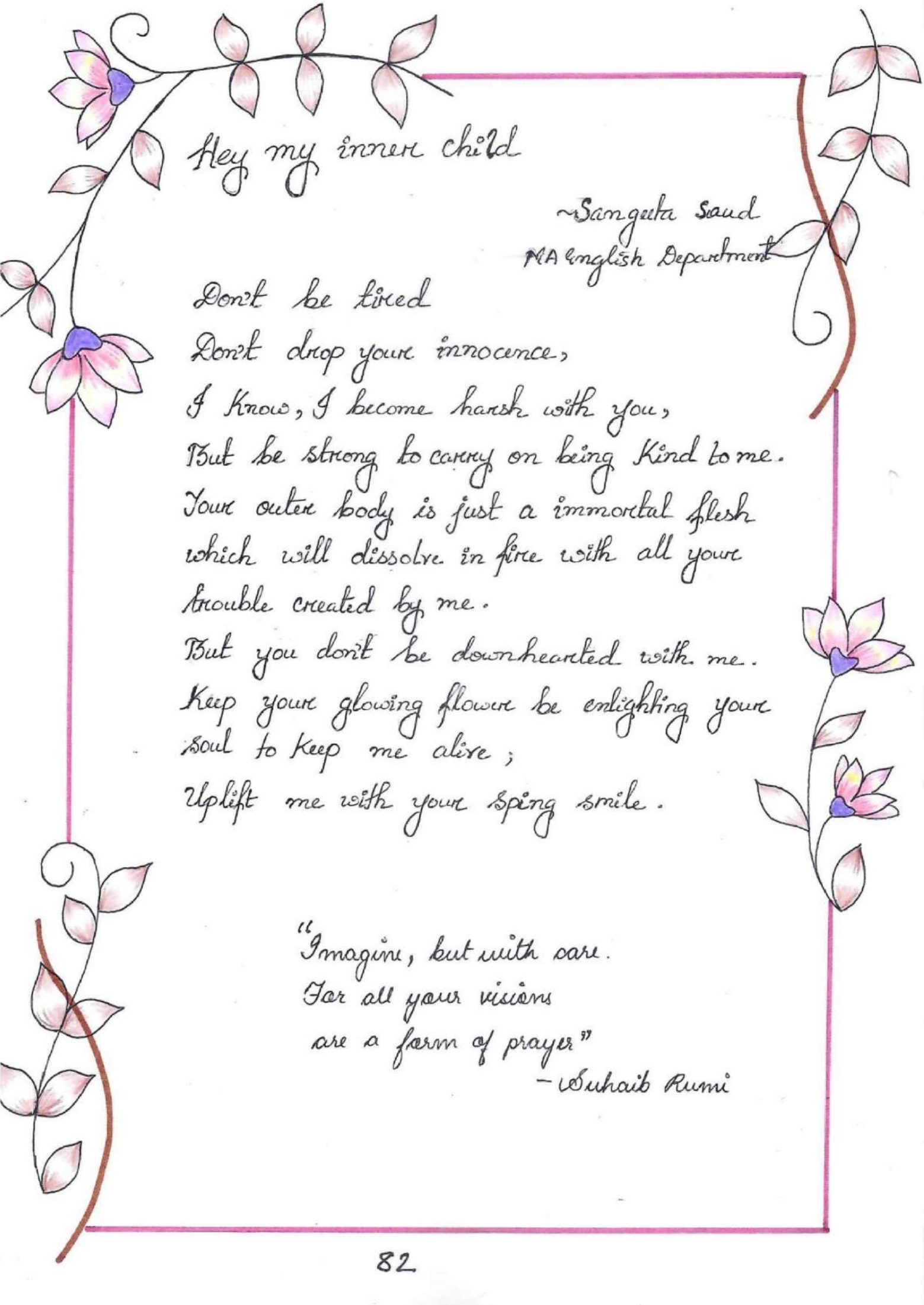
Will you be ?

-Dimpri Deka
(B.Pharm 7th Sem)

In my darkness, will you be my earthen lamp?
In the field of battle, will you be my shield?
In the garden of Pansy, will you be my tulips?
In the era of emptiness, will you be my black hole?
In the era of logic, will you be my magic?
In the world full of salacity, will you be my infatuation?
In the world full of atetylcholine, will you be my serotonin?
In the world of gloominess, will you be my sunshine?
In the world of Homosapiens, will you be my swans??

"In three words I can sum up everything I've
learned about life: it goes on."

-Robert Frost

Hey my inner child

Sangata Saud
MA English Department

Don't be tired
Don't drop your innocence,
I know, I become harsh with you,
But be strong to carry on being kind to me.
Your outer body is just a mortal flesh
which will dissolve in fire with all your
trouble created by me.
But you don't be downhearted with me.
Keep your glowing flower be enlightening your
soul to keep me alive;
Uplift me with your spring smile.

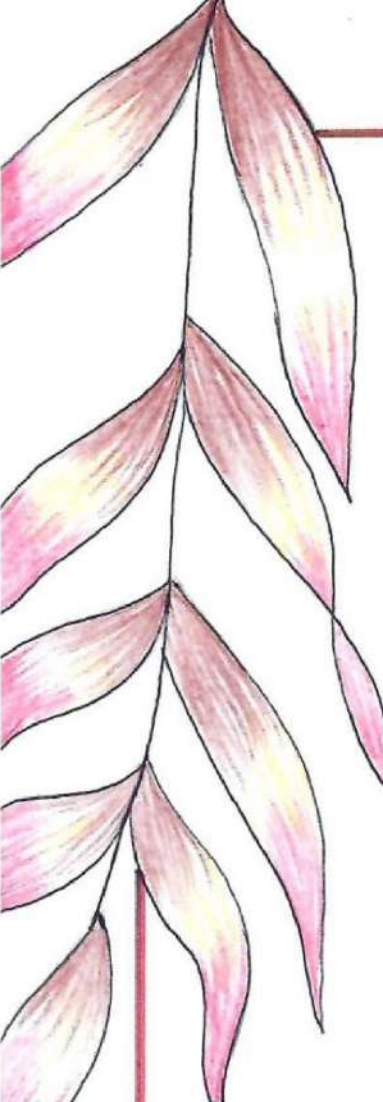
"Imagine, but with care.
For all your visions
are a form of prayer"

- Suhail Rumi

বেবেবিবাং

হিন্দী, অসমীয়া
কলিঙাৰ বিজ্ঞান
গোষ্ঠী জাতিশাস্ত্ৰিকণ, চৰ্চা যান্ত্ৰিক

বেবেবিবাং অনুভৱ
কলা ছাদৰ এখনে
গোৱৰি ধৰিছে মোক,
হোৱাই- খোৱাৰ ভৱত গোটমাদ কৰিছে
মৌন- ভুঁঠৰ চিঠিকীয়া হাঁহি,
সন্ধ্যাৰ চাকনৈমাত- কক্ককাই- মোছে
প্ৰেঙেঙো- সন্ধ্যাৰ পিৰা প্ৰিয়নী ।
সন্মুখত স্মৃতি- স্মৃতি উত্তৰ
হাজাৰটা প্ৰশ্ন,
ফল- শুদ্ধ- মোকাৰ হাবিত
বিবেক- বুদ্ধি অশ্লব ।
উজ্জ্বল গহনত অন্তৰ্গত চিন্তামালাৰ
মোৰ জীৱিত বাৰ্তালাপ,
মোৰ বালিন্দোৰ পৰা
হৃদয়ৰ অক্লান্তি নৈ

একো একোটা ধূলিকণা

ছোৰ বাবে মোন প্ৰশান্ত অশাস্তাগৰৰ
আধিয়ানা খাতৰ অমান ।

সিমান্নেই গভীৰলৈ যাওঁ

সিমান্নেই প্ৰহেলিকাৰে বাৰি ভোঁট ধৰে,

কথাগোৰ এটি দুবৈলৰ দৰে

গল হোৱাৰ ভোগত

মন মোক অগভুৰ দ্বাজত স্থানি থাকে ।

“ভোক্তা-সিমান গভীৰ হ’ব, প্ৰভাতো সিমান্নেই
উজল হ’ব । চাৰিওফালৰ লৰা নৈকল্যৰে মোৰ
ঘৰিলেও তুমি নকৰিবা, মোহৰ হ’বই ।”

— জ্যোতি-প্ৰসাদ মোগৰাজা

Take me there

~ Riya S. Kashyap
(BBA 2nd Sem)

Take me there
Where I'll be alone
Reliving moments and memories
Just me and myself.

Take me there
Where the mornings will shine
With a cup of tea, relishing that bit of glee,
Just me, cherishing life!

Take me there
Where the nights will glimmer.
The curtains will flap and the winds will bring a glow,
Just me, a paper and a pen.

Take me there
Where the summers will be happy
Rain will bring peace and the breeze will touch
the soul
Just me, living my dreams.

Take me there
Where the winters will sparkle
Sunshine will be comfortable and days will be enjoyed
Just me, some coffee and the moon.

Take me there
Where I will find that lost self back again
With everlasting laughs and endless madness
Just me and myself.

The voices in my head

~Nidarshan Kashyap
(B.Pharm 1st Sem)

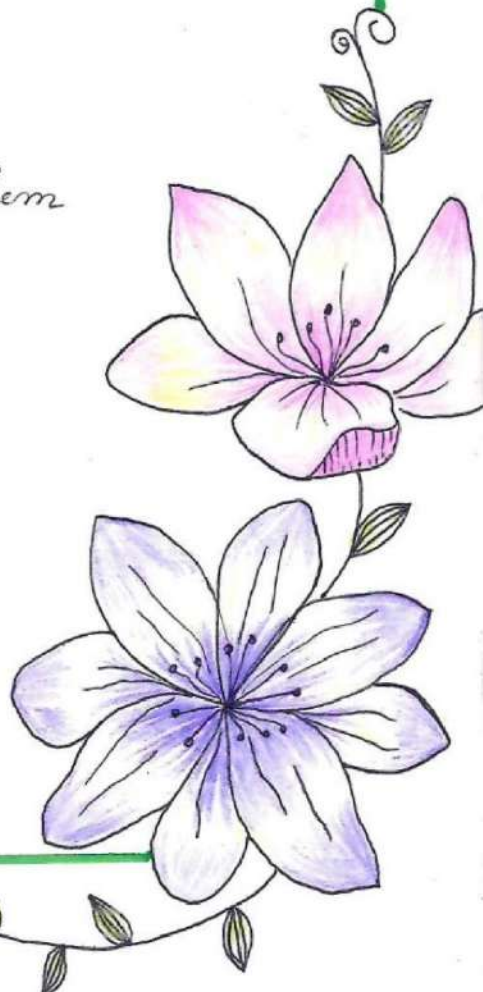
There is a heavy loud voice
that speaks in my head
telling me what needs to be done,
angry at me for ignoring it.

It can easily be brushed aside
but I want to listen to it;
I want to admit it might be right that
it might know me better than myself!

Pretending I don't hear it;
makes me fool myself - that
I am okay and happy with it
There's nothing wrong, and
I'm in control and my life is fine

They say what I want to hear
Kill the boy, be the man
Don't be hungry for love and them
For it's said to me that
After a while it won't matter

But with time it got better
I made peace with the voice
I listened more, I understood,
it took a while,
we fought our battles,
but in the end, the voice waited
patiently!

LIFE AND THE ROAD

By Dritik Saikia

BCA (6th sem)

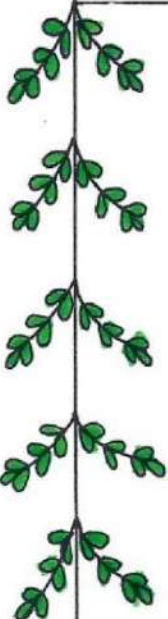
Life is a road, long and wide, Full of turns on every side.

Some are smooth, some are rough, But with courage, it's enough.

Like a bike that's second-hand,
Needs some care, a steady hand.
Fix the tires, oil the chains,
Ride through sunshine, ride through rain.

People too have scars to show, From the past they used to know.
But with love and gentle care, Hearts can heal, and life feels fair.

So ride ahead, don't look behind, Learn from all, be strong, be kind
Every road has ups and downs, But a smile can chase the frowns.

A LOVE UNSEEN

By Alfred Nolin (Kayrin)

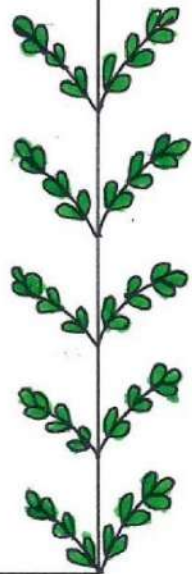
BCA (6th sem)

In dreams, she visits now and then,
A vision soft and rare,
Her face concealed mysteriously,
Yet I feel her presence there.

Her laughter haunts my walking thoughts,
A melody so sweet,
Though I have never seen her face,
My heart skips every beat.

She is my first, my only crush,
A love so pure and true,
I wonder if she walks this earth,
Or if she's just a dream I know.

But hope remains within my heart,
That one day we will meet,
And when I see her face at last,
My world will be complete.

জগত মোড়িৰ

কাৰিকা চৌধুৰী

সেৱাসাধিক সেৱিযান্ত্ৰিক, দ্বিতীয় শাস্ত্ৰাধিক

জগত মোড়িৰ নহয় তেনে বিজ্ঞান,
সকলো হেনো স্বাভাৱ স্মৃতিত মোহান ,
যথা তীব্ৰ গতিত বাঢ়িছে বিজ্ঞান,
তথা তীব্ৰ গতিত জ্ঞানৰে
হাৰিছে ধৰাধা জ্ঞান ।
জগত মোড়িৰ হৈ নাৰিছে দয়া-ভাৱহীন ,
জ্ঞানৰ জ্ঞানত জাৰা-কেৱল মোহ-মোহীন ।
নাই মোক সেই দিন, নাই মোক সেই লোক
মোৰি তুমি জাহৰি সকলোৰে কম কেৱল মোক-মোক ।
জগত মোড়ি হেনো সন্মানে বহু সংজ্ঞা,
প্ৰেম, বিৰিতি, চৈধ্যতা হৈ নাৰিছে ব্যুৎপন্ন ।
ভাল হ'বলৈ বেয়া, বেয়া হ'বলৈ ভাল,
কিন্তু ইয়াতো পাৰিছে- এই জগতে,
অহংকাৰ, ঈৰ্ষা-চিহ্নে বহু ভাল ।
জগত মোড়ি নাই চাগে জ্ঞানৰতা ।
সম্মুখত হৈছে ধৰ্ম-বলংকাৰ ,

জ্ঞানর- কবি দানয়ে কৈছে -

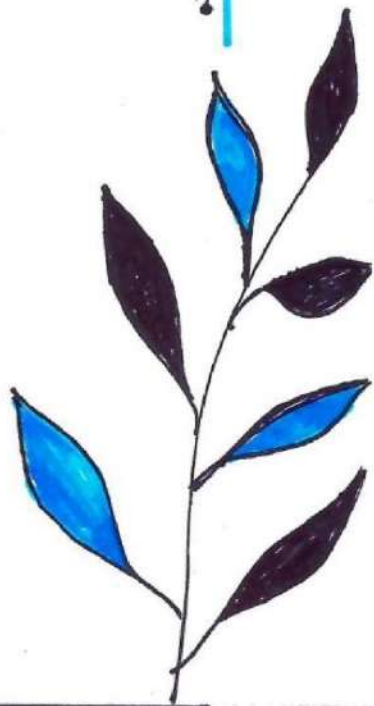
“জাহে নো কি, কি যাম কাষ ?”

এনে বগত এখনত অকাতকৈ

স্বাধি যোরাই জাল ।

৫- জ্ঞানবৃক্ষ স্বন-সদায় একে চাইতেই থাকে ।
কিন্তু এই স্বন-যোলা জেতি-জাঙ্গিলালী বড়দোরে
“অর্গক-অবক জোড় অবকক-অর্গ কবি তোলে ।”

- কবি জন-মিলন

Burning Hope

~ Jyvaraj Roy
(B. Pharon 6th Sem)

In the shadows of every night,
they tremble in fear,
eyes long lost in waiting for justice to
appear.
Trapped in the silence, they suffocate
in pain,
Their screams echo, yet unheard, in vain.

Like stories of Damini that fade away,
Drenched in tears, their rebellions stay.
Whether at home or on streets they stray,
Every home is a nightmare, every path a
dismay.

What was their sin to deserve this plight?
To be born in this soil, is that their blight?
Dowry, violence, or the predator's hand,
Each night burns in a fire they cannot withstand.

Yet they stand tall, they refuse to break,
Fighting every storm, for they never forsake.
Through these cracks, a new light will shine,
For the centuries of darkness will soon decline.

One day, justice's sun will rise high,
Every daughter, every sister will touch the sky.
Till then, they'll burn with courage's flame,
For even in their silence, revolution has a name.

অংশনাদ

-স্বাধীন্য পৰন কো
বিফাৰ্চ, ত্বেৰ্ম্মান্মাসিক

কেতিয়াবা কোতুহলী- হাই-
হাই কিম, মোৰ কিম,
হাই লগত কিম, মোৰ লগত কিম
মোৰ হয় নে নহয়, হাই হয় নে নহয়
হয় ছাদ নিজৰ গতিবৃত্ত
চুম্বিত মোৰ বায়ৰ প্রদৰ্শিত হাই ।
মোৰে, হাই এনেকুৱা নহয়, নাহিলো, নহও
চিকিৎস কৈছিলো ভূমি
নহয় হাই এই কুইলীৰ দেশৰ নাগৰিক
নিবিচাৰো মোৰ হাতত পেই
স্বাধীনী স্বৰ্গনা প্ৰবাহৰ শেষটি দোআল ।
এবাৰ চুবাৰ জানো কতবাৰ
লজ্জিত হয় হাই মোৰ দ্বাৰা !
সমাজৰ কৰতালিৰে ওঠ বাঙলী কৰি
নিৰ্ম্মিত, বন্ধিত হাই মোৰ দ্বাৰা !!

নিজে সূৰ্যতালী হৈ বখাও লৈছিলো অম্বাৰুয়া
 মোৰ চান্দে মোৰেই
 জেঁটৰ হৈও কিম্ব কাতি- গোছোপ
 সুস্থিৰ অৱেষক বিচাৰি দহমিত হ'লো মোৰ দ্বাৰা ।
 তিহুে জাক নাই
 নিমাতী কন্যাৰ গোৰোপ সহিষ্ণ
 সহিষ্ণ সেই বিয়োগ- যোগৰ সন্তান
 মোচমিত নহও নিঙ ডোবনাৰ স্নানত
 কলিৰ কৃষ্ণৰেই যে লুকুনি সন্তান ।
 হেতানি খেলিয়া, জালো
 মোজিৰ সন্তান, কৌৰৱৰ নেকি ?
 তে কনিষ্ঠজন কৰিব ৰাজ
 ভোগতেও হৈছিল একেখনি নাটকৰ লট বাতি
 সমুৰতঃ জোন এক হ'ব অসম্পূৰ্ণ, অৰ্ধসম্পূৰ্ণ !
 সেমেহে মোৰ শেষ প্ৰচেষ্টা
 চাপি আহিছে তীব্ৰ বেগেৰে
 সমুৰৰ বহুত জোমাৰ অঁহাৰি বিচাৰি অনেক প্ৰেমিক
 মোৰ্মকৰ জাগো এদাই স্তন
 মোমা কথো হওক মাতে
 মোদৰনি প্ৰকাৰ জাকমজিমাৰে মোৰ গমন ॥

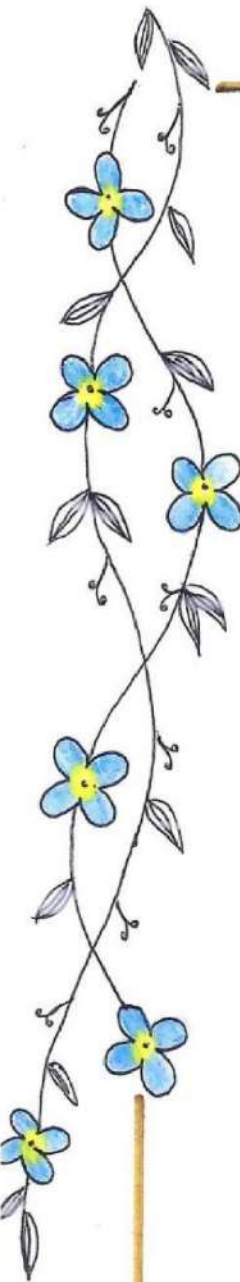
The Remorse of the Setting Sun

~Nasim Akter
(B.Pharm^{5th Sem})

The remorse of the setting sun,
Had my shadow tall & fading.
The blood shed hue of the sun,
Laid bare the sins
I've fisted,
In this war of life.

The approaching dusk,
Had my bones to muremur
The advancement of
The bloody demons I restrained,
Bargaining the treasures for my soul,
For ages since I've breathe.

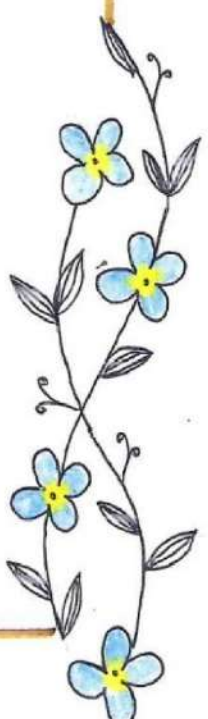
...for lately,
I've found myself submerged in the ground.
For the serpent grasping my heart
Poisoned enough to
Paralysing my Kinesis.
While the creeping centipedes
On my ribs,
Raptured skin to bones,
Devouring every flesh
For termites feast.

while the sound of pawsteps
Of the wildlings lurking in the shadows,
Burstled eardrums to bleed,
While their sparkling ruby red eyes
Erected every single hair on the skin,
Shredding every bit of my guts.

Fallen ...I supplicated,
"Mercy, O lord of the heavens!"
But the night was long
And the dawn felt eternally far.

...so, I had to hold my sword back,
To fight these savages,
For life is a war
And I must strive,
For the dawn,
For the rising sun.

পৃথক অনুভূতি-

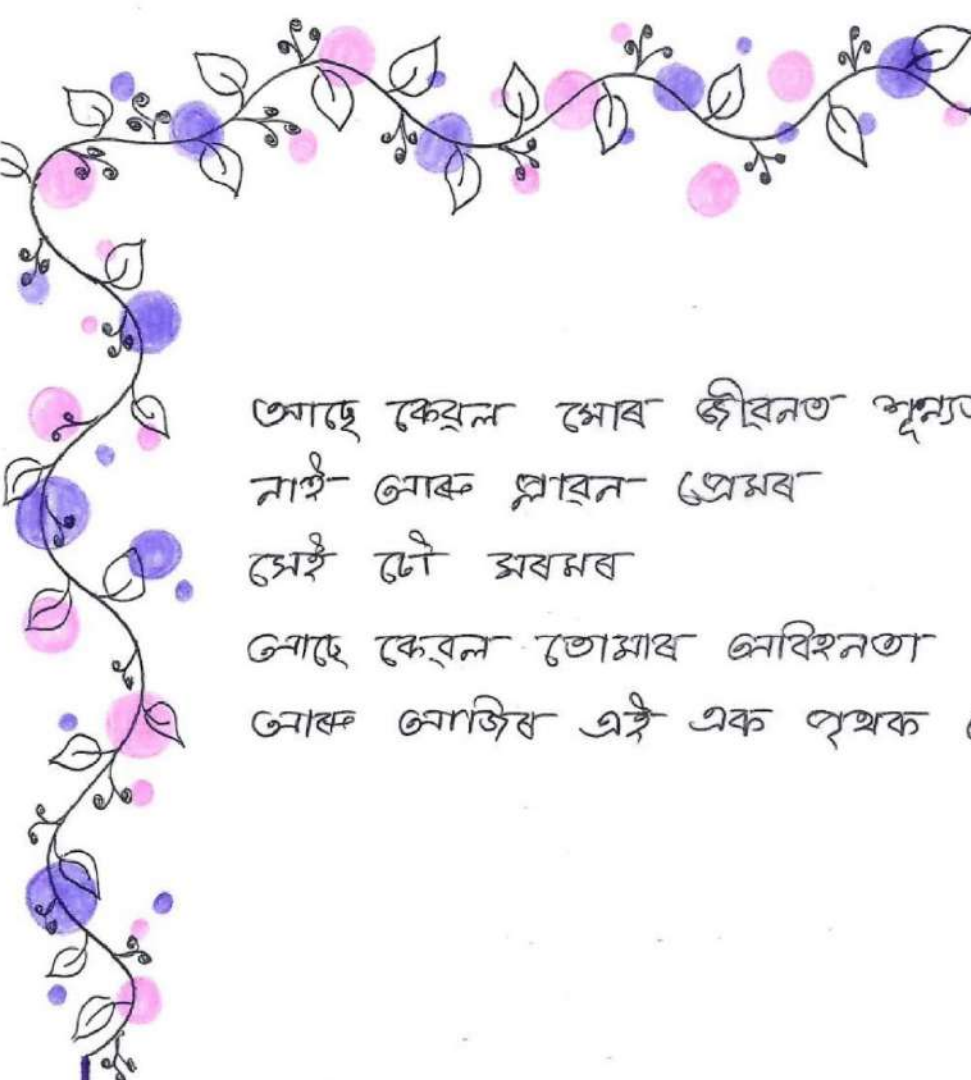
-কল্পনা দে

বিদ্যার্স চতুর্থ শাখাসিক

এক পৃথক অনুভূতি
এক সুন্দর অনুভব গোছিনা তুমি
যেন ডারব তেদি সুন্দর এটি কিষণ
যেন স্নেহ বন্ধন জীবন এটি সান্ধি ঠিকনা
এই নতুন চরিত্র জীবন সান্ধি এটি ঘর ।

গোড়ি সময়ের মোক এটি পৃথক খেল
মোক এটি পৃথক খেল অনুশীলন গোড়ি
গোড়ি বিয়পি পড়িছে মোক পৃথক পৃথিবী ঠিকনা ।

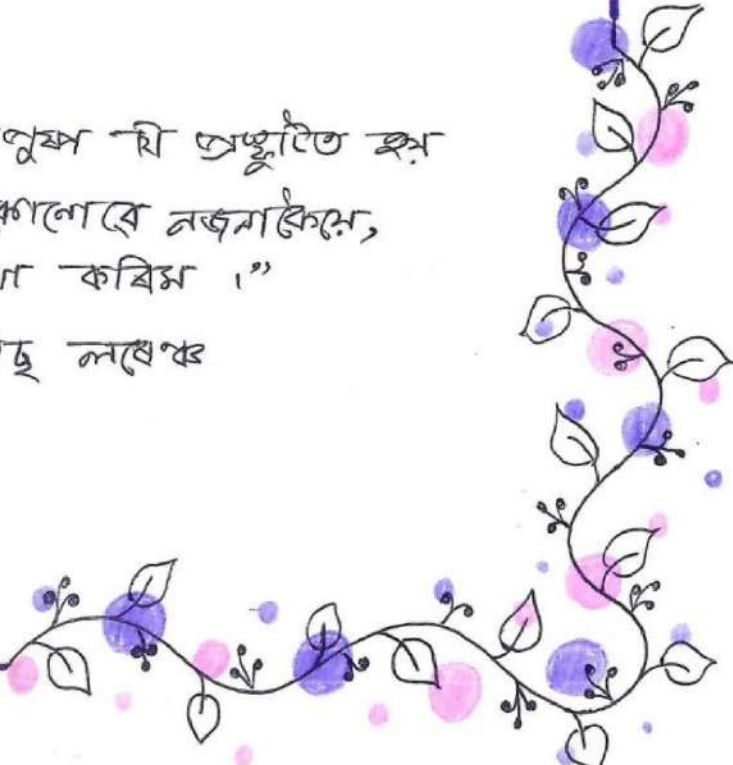
হেঁরাইছে গোড়ি সেই স্নিহিকিয়া হাঁহি
সেই হাত হাত তোমার
মোক গুনগোহর দেয়ত মোক মোগমন
সেই একেলগে মক পৃথক অনুভূতি ।

আছে কেবল মোৰ জীৱনত সূন্যতা
নাহঁ- মোৰ স্নান-প্ৰেমৰ
সেইটো স্নান
আছে কেবল তোমাৰ অবিহনতা
মোক মোজিৰ এই এক পৃথক অনুভূতি ॥

“প্ৰেম হৈছে এটা এক জীৱন-পুষ্টি যি অজুতিত হয়
অভাৱনীয়, অপৰিকল্পিতভাৱে, কোনোৰে নজৰাকৈয়ে,
প্ৰকৃতিৰ সকলো নিঃস্বৰ্ণ উলংঘা কৰিম।”

- ডি এইচ লণ্ধা

ক উটোচার্য
ক জানুয়ারি

-ঐতিহাসিক উদ্যোগ

विहार्ड, चर्च आन्नाप्रिक

ତୋହାସ ହାତ ହାତ ମି

আমরাই আছো

ଜ୍ଞାନ ଯାଏ !

अन्ता-यज्ञा कर्त्तव्यम्

এই খাতি,

স্বাধীনতা মোটে বসন্ত দৃশ্য

এছোড় মোগলৈ দি

জোড়ো শ্রমিকি ষাওঁ

ଆଉଁସ୍ ମହା-ହାତ୍ର ଏବଂ ଯୋରାସ୍ ଝୁଆଁ,

চিনাকী বাতাই-

নেচিনাকী হোয়াষ ড়়ত,

সুখায় গাঁওর সুখাথোবে

খেদি গୋহাষ জেত ।

ভোম্মাৰ আহাৰে মোকো মোগয়াত-

ଭୂମି କୋହା କଥାସାଧୁ ଭନତେ

आएको दोशबो

“ଜୀବନ-ଜୀବନ-ବନ୍ଧୁ ଶେଷରୁ —”

নীৰৱতা

সুব্ৰত গোস্বামী
কম্পিউটাৰ বিজ্ঞান গাৰু
অভিযান্ত্ৰিকতা, সৰ্ব সাক্ষাৎ

এই গুললীয়া সূৰ্য্যদানৰ খেলাত
আজি তই নিমাত কিয় ?
এক প্ৰকাণ্ড জিহ্বা স্নাত্ত আকিও মে
সদায় তই একললীয়া
তোৰ চকুত সেই প্ৰথম লগলোৱাৰ
সমানেই চিৰবিৰনি
ভয়েইতো কৈছিলি
জান- কাষোৱাৰ লৰা লুফালেও
তই মে সৰ্বজ্ঞ
তেকে আজি
তই নিমাত কিয় ?
লাহে লাহে কয়ি অহা
লোহৰৰ প্ৰাবল্যই হাগে দিছে
তোৰ মোহিললীয়া- অনুপস্থিতিৰ আগভাগলী
সেমে অন্তিমবাৰৰ বাৰে প্ৰশ্ন কৰিছো
এয়াই জানো নীৰৱতা ?

নীলা গাম্বৰ চিঠি

ভাদ্ৰতী দাস
ডি.ফাৰ্ম, দ্বিতীয় শাৰুপ্ৰিক

স্বামী

কেনে গোছা ? তোমাৰ কৰো তালৈ গোছা । মোৰ উম্মনা
মনত সঁচা কথা ছবি নামৰ অনুভৱবোধক গোছি নীলা গো-
ম্বাৰে নিশাৰ মুক্তিহে । ফাণ্ডনী গোছাইছে বুকলৈ কৰি
জেনা মোৰ হৃদয়ত ছবি এক বহীৰ পলাল, হেগৰুৰা অনু-
নিমিত্তবোধৰ শেষৰ এক জীপাল জোনাক । যি মোক পাৰ
তাড়ি উঠাইছে নৈ মাৰ ওজন দেখিলে । ম'ত হ'ই ভালদল
স্মৃতি স্মৃতিহে এখন সৰু ঘৰ । ম'ত সকলো গোম্বাৰ । ম'ত
ছবি বিহা ঘৰে স্বামী থাকিব মোক হ'ই বিহা ঘৰে
থাকিব এজাক পানকলৈ ফাণ্ডন, এমুটি পলালী গোম্বাৰ
ম'ত স্বামীবোধ নৈ হৈ য'ব, ম'ত নিম্নলব ফাঁকেৰে জোনাকী
উমানিব । তাৰিয়েই ভাল লাগিছে জানা । বাঙি উঠিছে
তোমাৰ প্ৰিম জীৱৰ কলি "তোমাৰ কথা ডাখিলিছে জানা
জোনাক উঠাৰে আছে ।"- স্বাক কাব্যিক কথা বহুত শুন।
বিশ্বত গোম্বাৰ । অমম্বাৰৰ বাবে তোমালৈ স্থানি বিহ-
বান ব'ব লৈছো । ভালকৈ নাজানো । হৃদয়ৰ সমস্ত
হৈলাহেৰে আপ দিব ওলাইছো স্বামীৰ প্ৰতিটো দীঘ
প্ৰতিটো বানী । উজাই তেনে গোম্বাৰেৰে স্মাৰি গোছিলি
এৰিছো । ভালৈ থাকিব । সমস্ত পালে মোলৈও নিশাৰ
বৈ থাকিব ।

ইতি

তোমাৰ বুকলৈ ফাণ্ডনী

Ashutosh

Arzoo